

Arnhem

17 april 2026

AANTEKENEN

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

Onderwerp: rechtstreeks beroep inzake weigering handhaving AP ten aanzien van weigering van privacy-vriendelijke contante betaling door Focus Filmtheater

Edelachtbare heer / vrouwe,

Hierbij dien ik bij uw Afdeling (hierna ook: ABRS; RvS) een rechtstreeks beroep in tegen het besluit d.d. 8 april 2026 van de Autoriteit Persoonsgegevens (AP) om te weigeren handhavend op te treden tegen de weigering van bioscoop Focus Filmtheater te Arnhem om privacy-vriendelijke contante betaling te accepteren bij de verkoop van bioscoopkaartjes aan bezoekers van de bioscoop. Het betreffende AP-besluit is als bijlage 1 bij dit beroepschrift gevoegd. Dit is het thans door mij bestreden besluit.

De AP heeft haar bovengenoemde besluit genomen naar aanleiding van de uitspraak van uw Afdeling op 11 februari 2026 in dezelfde zaak (uw zaaknummer: 2022-03874/1/A3; ECLI:NL:RVS:2026:746).

Inhoudsopgave van dit beroepschrift

1	Indeling en opzet van dit beroepschrift	2
2	Gronden voor dit beroep	
2.1	Het bestreden besluit voldoet niet aan de opdracht die uw Afdeling heeft gegeven	3
2.2	Interpretatie van een inhoudelijk slecht besluit als een slecht gemotiveerd besluit	6
2.3	Beoordelingskader en relevante omstandigheden niet anders dan in 2019	9
2.4	De vier kernpunten van dit beroep	10
2.5	Eerste kernpunt: privacy-vriendelijke betaling brengt veiligheid niet in het geding	11
2.6	Tweede kernpunt: subsidiariteit (contante betaling als privacy-vriendelijk alternatief)	26
2.7	Derde kernpunt: het doel "(sociale) veiligheid" is niet welbepaald of uitdrukkelijk omschreven	29
2.8	Vierde kernpunt: rechtstreekse toetsing aan artikel 8 EVRM is vereist	41
2.9	Proportionaliteit in relatie tot technische maatregelen en waarborgen	50
3	Gedetailleerde inhoudsopgave van dit beroepschrift	55
4	Verzoeken aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State	56

1 Indeling en opzet van dit beroepschrift

In dit onderhavige beroep moeten alle stukken die ik heb ingediend in de procedures die leidden tot uw uitspraak op 11 februari 2026, geacht worden eveneens deel uit te maken van mijn huidige, aan u gerichte beroepschrift. Deze stukken bevinden zich reeds in uw dossier.

Naar aanleiding van de reactie d.d. 5(?) maart 2026 van Focus op uw uitspraak, heb ik op 14 maart 2026 een zienswijze ingestuurd naar de AP. Deze treft u aan in bijlage 2.

Per e-mail heb ik deze zienswijze op 23 maart 2026 kort aangevuld, in combinatie waarmee ik in overleg met de AP afzag van mijn wettelijke recht om gehoord te worden in een hoorzitting. Mijn aanvulling had betrekking op de onnodigheid van weigering van contant geld in de horeca van Focus, mede in het licht van de daar ondertussen feitelijk wèl opgestelde fooienpot voor contant geld. Ik heb die aanvulling als appendix toegevoegd aan de bijgevoegde zienswijze.

In dit beroepschrift zal ik, in paragraaf 2 ("Gronden voor dit beroep"), alleen gronden aanvoeren voorzover het thans bestreden, nieuwe besluit van 8 april 2026 daarvoor aanleiding geeft. Ik zal daarbij met name ingaan op enkele kernpunten die in uw uitspraak van 11 februari 2026 aan de orde kwamen en waarop de AP heeft gereageerd in haar nieuwe besluit van 8 april 2026.

Voor uw overzicht zal ik in paragraaf 3 van dit beroepschrift een gedetailleerde inhoudsopgave opnemen.

In paragraaf 4 zal ik ten slotte mijn verzoeken aan uw Afdeling verwoorden.

2 Gronden voor dit beroep

2.1 Het bestreden besluit voldoet niet aan de opdracht die uw Afdeling heeft gegeven

2.1.1 De opdracht van uw Afdeling aan de AP: beter motiveren

In uw uitspraak d.d. 11 februari 2026 over het besluit d.d. 27 november 2019 van de AP, heeft uw Afdeling aan de AP opdracht gegeven om binnen acht weken een nieuw, beter gemotiveerd besluit te nemen, waartegen alleen beroep openstaat bij uw Afdeling.

Uw uitspraak is dus rechtstreeks gerelateerd aan het door de AP op 27 november 2019 genomen besluit. Dit was een **besluit op bezwaar** (BOB) naar aanleiding van mijn bezwaarschrift d.d. 19 april 2019. Uw Afdeling heeft dat besluit in 2025/2026 **ex tunc getoetst**, en daarbij geconstateerd dat de motivering ervan niet deugde.

De betreffende opdracht van uw Afdeling is vervat in de alinea achter randnummer 14 in uw uitspraak van 11 februari 2026, waar u schrijft:

Gezien het voorgaande heeft de AP de afwijzing van het handhavingsverzoek van Jonker alleen al hierom onvoldoende gemotiveerd. Nu niet kan worden vastgesteld of er een gerechtvaardigd doel is voor de verwerking, komt de Afdeling niet toe aan de vraag of met de aan de orde zijnde verwerking van de persoonsgegevens dat doel ook wordt bereikt, en of de inbreuk op de privacy evenredig is met de belangen die zijn gediend met de verwerking van de persoonsgegevens.¹

De opdracht van uw Afdeling aan de AP was dus om de **motivering** van dat besluit te verbeteren, op basis van de afweging die de AP ex tunc (d.w.z. in 2019) heeft gemaakt, en met inachtneming van de overwegingen die uw Afdeling in uw uitspraak heeft genoemd.

U heeft de AP dus **niet** opgedragen om het besluit van 19 april 2019 opnieuw "integraal te heroverwegen" op basis van nieuw feitenonderzoek dat de AP zeven jaar later, in 2026, alsnog zou mogen gaan verrichten, en ook niet op basis van nieuwe gronden of verwerkingsdoelen die in 2019 nog niet aan de orde waren.

Dat was niet de opdracht die uw Afdeling gaf. Immers, als dat het geval was geweest, dan zou u opdracht hebben gegeven om niet de motivering te verbeteren, maar het besluit volledig te heroverwegen op basis van nieuw feitenonderzoek.

---

¹ Uitspraak RvS op 11 februari 2026, ECLI:NL:RVS:2026:746, r.o. 14, pag. 7.

2.1.2 De AP houdt zich niet aan de opdracht van uw Afdeling

De hiervoor in paragraaf 2.1.1 besproken opdracht van uw Afdeling aan de AP strekt **niet** tot:

- het vaststellen, bedenken of verzinnen van **nieuwe, andere of meer uitgebreide doelen** dan die, die in het BOB van 19 april 2026 reeds aan de orde waren;
- het doen van **nieuw feitenonderzoek** ten behoeve van het vaststellen, bedenken of verzinnen van nieuwe, andere of meer uitgebreide doelen dan die, die destijds aan de orde waren.

De opdracht van de Afdeling aan de AP was om, door middel van een beter gemotiveerd besluit, te verduidelijken waarop de werkelijk gemaakte afwegingen van de AP die ten grondslag lagen aan het BOB van 19 april 2019, nu eigenlijk waren gebaseerd. Dit met als doel om **ofwel** de eiser (d.w.z. mij, Jonker) alsnog tevreden te stellen, waardoor ik mijn verzet tegen het besluit zou laten varen, **ofwel** om na een eventueel nieuw, rechtstreeks beroep van mijn kant de RvS (uw Afdeling) alsnog in staat te stellen om, in een rechterlijke toetsing, toe te komen aan de vraag of zo'n beter gemotiveerd besluit de betreffende gegevensverwerking alsnog zou rechtvaardigen.

Los van de vraag wat ik van deze opdracht vind (waarover straks meer in paragraaf 2.2), wil ik hier vaststellen dat de AP zich ten onrechte niet aan deze opdracht heeft gehouden.

De AP heeft namelijk op 19 februari 2026 een e-mail aan de bioscoop verstuurd, waarin de AP de bioscoop verzocht om nieuwe feiten aan te dragen die het op 27 november 2019 genomen besluit (het BOB) alsnog zouden kunnen rechtvaardigen. De AP heeft dus nieuw feitenonderzoek in gang gezet, en dat vervolgens uitbesteed aan de bioscoop waarop de AP toezicht zou moeten houden.

Dat is iets heel anders dan het nemen van een beter gemotiveerd besluit op basis van dezelfde afwegingen die ten grondslag lagen aan het eerdere, onvoldoende gemotiveerde, door de RvS vernietigde besluit.

Ik ga hierbij wel uit van de redelijkheid van uw Afdeling bij het geven van die opdracht aan de AP. Met andere woorden, ik ga er hierbij van uit dat het **niet** de bedoeling van uw Afdeling was om, onder het mom van een motiveringsgebrek, **stiekem, impliciet en tussen de regels** tegen de AP te zeggen: *"U mag helemaal opnieuw met een schone lei beginnen, alsof het handhavingsverzoek niet acht jaar geleden in 2018, maar pas nu in 2026 is ingediend."* Met nog andere woorden, ik ga er hierbij vanuit dat uw Afdeling zich naar letter en geest houdt aan het fundamentele beginsel in het Nederlandse bestuursrecht dat besluiten op bezwaar (BOB's) door rechters **ex tunc** worden getoetst, ter bescherming van de rechtszekerheid en de kenbaarheid van het recht.

Mocht het, anders dan ik hier aanneem, de bedoeling van uw Afdeling zijn geweest om het ex-tunc-beginsel te omzeilen, bijvoorbeeld om de AP als bestuursorgaan te faciliteren, dan verzoek ik u dat in uw komende uitspraak openlijk te zeggen.

2.1.3 De AP probeert uw Afdeling te misleiden over de aard van het thans bestreden besluit

Als ik, zoals hiervoor in paragraaf 2.1.2 aangegeven, ervanuit ga dat uw Afdeling een bona fide opdracht gaf, en dus niet een stiekeme hint aan de AP om iets anders te doen dan wat uw Afdeling letterlijk zei, dan moet ik, met inachtneming van dat voorbehoud, concluderen dat de AP tracht om uw Afdeling te misleiden. De AP pretendeert dat zij met haar nieuwe besluit d.d. 8 april 2026 aan uw opdracht voldoet, terwijl de AP in feite iets anders doet.

De AP **pretendeert** dat zij alleen een "**beter gemotiveerd**" besluit heeft genomen, terwijl zij in feite een besluit heeft genomen waarin zij zich meent te kunnen baseren op:

- **nieuw feitenmateriaal** dat ten tijde van het BOB op 27 november 2019 nog helemaal niet bestond;
- het negeren van (zwijgen over) een door de bioscoop pas in maart 2026 opgevoerd, **nieuw verwerkingsdoel**, alsof dat nieuw opgevoerde doel de **geloofwaardigheid** van het in 2019 door de bioscoop opgevoerde doel niet aan zou tasten;
- het zwijgen over het vernietigde besluit (BOB) van 27 november 2019 en in plaats daarvan alleen nog maar verwijzen naar het primaire besluit van 16 april 2019. Hiermee wekt de AP de onjuiste schijn dat het huidige besluit van 8 april 2026 een normaal besluit op bezwaar (BOB) zou zijn, waarbij de AP, geheel los van de inhoud van de opdracht van uw Afdeling op 11 februari 2026, volledig de vrije hand zou hebben tot een integrale heroverweging van het primaire besluit uit 2019, inclusief een **nieuwe aanvulling van de gronden** daarvan.

Dit alles kan, als uw Afdeling op een bona fide wijze rechtsprekt, niet de bedoeling van uw Afdeling zijn geweest. Het was niet uw bedoeling om, bij een ex-tunc-toetsing van een besluit op bezwaar (BOB), aan de AP een soort vrijkaartje of "kanskaart" te verschaffen in de zin van "Verlaat de juridische gevangenis zonder te betalen" (ik verwijs hier naar het bekende spel Monopoly).

De AP stelt zich hier eerder op als een malafide advocaat van een bioscoop die de AVG overtreedt, dan als een bona fide toezichthouder die de AVG oprecht probeert te handhaven.

Nu weet ik dat het in de hedendaagse verhoudingen gebruikelijk wordt geacht, en daardoor ook min of meer van advocaten wordt verwacht en geaccepteerd, dat zij op een enigszins calculerende, malafide manier opereren, om de kans van hun cliënten om een rechtszaak te winnen, zo groot mogelijk te maken. Men kijkt nogal veel naar Amerikaanse *legal thrillers* met van die "the-winner-takes-all"-plots. Mijn punt is hier echter dat de AP zich als toezichthouder überhaupt niet zou moeten opstellen als een advocaat (malafide of bona fide) van een potentiële overtreder.

Op grond van de hier in paragrafen 2.1.1 t/m 2.1.3 genoemde overwegingen, verzoek ik u om het nieuwe besluit d.d. 8 april 2026 van de AP expliciet op twee manieren te beoordelen. Ten eerste op basis van een toetsing of de AP haar oorspronkelijke BOB (27 november 2019) met dit nieuwe besluit nu wel goed heeft gemotiveerd. En pas daarna, en separaat daarvan, op basis van een toetsing of de AP met haar nieuwe feitenmateriaal en nieuw aangevoerde gronden in haar besluit van 8 april 2026 heeft voldaan aan haar wettelijke taak om adequaat te toetsen en beoordelen of Focus Filmtheater als verwerkingsverantwoordelijke met haar reactie in maart 2026 dan alsnog zou hebben voldaan aan het "aantoonbaarheidsvereiste" zoals vervat in artikel 5, tweede lid AVG.

2.2 Interpretatie van een inhoudelijk slecht besluit als een slecht gemotiveerd besluit

Hiervoor, in paragraaf 2.1, heb ik als uitgangspunt genomen dat uw Afdeling met uw uitspraak d.d. 11 februari 2026 dat het besluit d.d. 27 november 2019 van de AP niet goed gemotiveerd was, bedoelde wat u letterlijk uitsprak, en dat dit oordeel gebaseerd was op een *ex tunc*-toetsing van het besluit door uw Afdeling. Met andere woorden, ik nam in paragraaf 2.1 aan dat uw uitspraak nadrukkelijk *niet* bedoeld was als een vrijbrief voor de AP om zeven jaar na dato alsnog het primaire proces helemaal overnieuw te doen, inclusief een nieuw feitenonderzoek.

Het valt echter ook niet uit te sluiten dat uw Afdeling met uw uitspraak iets anders beoogde te doen, namelijk om de AP *wel* zo'n vrijbrief te geven, maar dan zonder dit expliciet te vermelden. Dit om de rechterlijke norm van een *ex tunc*-toetsing te omzeilen zonder dat als rechters openlijk toe te geven. In de huidige paragraaf 2.2 zal de juridische en ethische implicaties aanstippen als dit laatste het geval zou zijn.

Motiveringsgebrek en het niet-toekomen aan een inhoudelijke beoordeling

In de uitspraak van uw Afdeling op 11 februari 2026 heeft u zich uitgelaten over het vraagstuk of de AP als grond voor haar weigering om te handhaven, met recht had aangevoerd dat er geen sprake was van enige overtreding van privacy-regelgeving door de bioscoop. De AP had aangevoerd dat er sprake was van een noodzaak voor de bioscoop om contante betaling te weigeren, omdat dit de enige manier was om de veiligheid van bioscoopmedewerkers te waarborgen. In haar aanneming dat er sprake was van zo'n noodzaak, volgde de AP als toezichthouder echter klakkeloos de stellingname van de bioscoop zelf, waarvan de juistheid door de bioscoop niet was aangetoond of zelfs maar aannemelijk gemaakt. Dit was niet het gedrag van een toezichthouder, maar van een knechtje of een hulpje van een potentiële overtreder.

Op grond hiervan concludeerde uw Afdeling dat het besluit van de AP om mijn handhavingsverzoek af te wijzen, niet voldoende was **gemotiveerd**. Aan een beoordeling van de vraag of er een noodzaak voor gegevensverwerking was, kwam uw Afdeling om die reden niet toe.

In plaats daarvan gaf uw Afdeling op zeer coulante wijze aan de AP de ruimte om, na acht jaar van volgehouden onredelijkheid, alsnog een beter gemotiveerd besluit te gaan nemen.

Misbruik door de AP van de gelegenheid om het besluit opnieuw te motiveren

In de vorige paragraaf (2.1) heb ik aangenomen dat het niet de bedoeling van uw Afdeling was dat de AP van deze coulante behandeling misbruik zou gaan maken om naast het opstellen van een nieuwe motivering, ook nieuw feitenonderzoek te gaan doen. Immers, dat feitenonderzoek had voorafgaand aan het besluit op bezwaar (27 november 2019) en de *ex tunc*-toetsing daarvan (door de rechtbank t/m 16 mei 2022, door uw Afdeling t/m 11 februari 2026) moeten plaatsvinden.

Maar stel nu dat het eigenlijk wel de bedoeling van uw Afdeling was om aan de AP als bestuursorgaan gelegenheid te geven om met een soort schone lei helemaal opnieuw beginnen aan het primaire proces. Dat zou heel onfair zijn tegenover de rechtzoekende burger. Burgers krijgen in de bestuursrechtspraak namelijk *niet* zo'n ruimhartige **vierde kans** (na de primaire, de bezwaar- en de beroepsfase). Dit zou de schijn wekken dat het Nederlandse bestuur vooral goed zorgt voor zichzelf, ook via de rechtspraak.

De AP heeft uw uitspraak van 11 februari 2026 in ieder geval wel opgevat als zo'n vrijbrief. Naar aanleiding van uw uitspraak heeft de AP, bijna acht jaar na mijn handhavingsverzoek, alsnog per e-mail aan Focus Filmtheater verzocht om een nieuwe, betere onderbouwing te geven waarom de veiligheid eigenlijk in het geding zou komen als contante betaling niet langer zou worden geweigerd.²

Dat is op zichzelf gezien natuurlijk een prima vraag, maar waarom is die niet acht jaar geleden gesteld? En waarom heeft uw Afdeling (als de aannahme klopt die ik hier in paragraaf 2.2 doe) de AP na al die tijd in dezen gesauveerd, terwijl er in het besluit simpelweg niet was voldaan aan het aantoonbaarheidsvereiste (artikel 5, tweede lid AVG), iets wat de AP al zeven jaar geleden in de bezwaarfase had kunnen constateren, als de AP daartoe bereid was geweest?

Bij het stellen van de vraag nu, anno 2026, naar die onderbouwing met feiten, deed de AP uit eigen beweging aan de bioscoop ook nog wat handreikingen **hoe** de bioscoop dat zou kunnen gaan onderbouwen, namelijk door incidenten en statistische gegevens te gaan verzamelen die deze onbewezen stelling alsnog zouden kunnen bevestigen. Met een ontroerende eensgezindheid trekken de toezichthouder en de potentiële overtreder opnieuw **samen** op **tegen een burger** wiens privacy, zoals uw Afdeling op 11 februari 2026 ook heeft geconstateerd, al acht jaar lang zonder opgave van enige deugdelijke reden was aangetast. Nu doen ze dat dus opnieuw.

Een burger die iets fout doet, komt daar niet mee weg. Maar een bestuursorgaan dat iets fout doet, krijgt van de bestuursrechter een groot aantal herkansingen. Deze scheve rechtspraktijk is al vele jaren geleden door verschillende deskundigen geconstateerd en benoemd.³

---

2 E-mail d.d. 19 februari 2026 van de AP aan Focus Filmtheater, door de AP op 5 maart 2026 aan mij doorgestuurd. Geciteerd in mijn zienswijze d.d. 14 maart 2026 (zie bijlage 2).

3 Zie bijv. A.Q.C. Tak, *Nederlands bestuursprocesrecht in theorie en praktijk*, 2002 (vijfde editie: 2014, op Bol.com niet meer leverbaar) - een boek dat veel bestuursrechters anno 2026 waarschijnlijk liever niet willen kennen. In een toelichting daarbij wordt dit als volgt samengevat (vetmarkering van mij):

"A.Q.C. Tak (geboren in 1942) bracht samen met de latere hoogleraar J.B.J.M. ten Berge uit Utrecht in 1983 voor het eerst het Nederlands bestuursprocesrecht in kaart, met een klassiek tweedelig standaardwerk over het Nederlands Administratief Procesrecht. Sindsdien heeft hij talrijke boeken en andere publicaties uitgebracht over (...), met name zijn werk *Het Nederlands bestuursprocesrecht* dat voor het eerst in 2002 verscheen. Bij zijn onderzoek voor dit boek kon de auteur profiteren van zijn wetenschappelijke achtergrond en zijn uitgebreide ervaring in de rechtspraak, vooral als raadsheer bij de Centrale Raad van Beroep (van 1984 tot 2011) (...), en nog steeds als adviseur en vertegenwoordiger in bestuursrechtelijke procedures. **De balans is steeds zorgwekkender, ook in deze vijfde editie [2014]. Voor burgers die recht zoeken, is er nauwelijks nog sprake van effectieve rechtsbescherming tegen de overheid.**" (<https://sciencetalk.nl/boek/het-nederlands-bestuursprocesrecht-in-theorie-en-praktijk-het-nederlands-bestuursprocesrecht-in-theorie-en-praktijk-set-a-vier-delen-deel-i-procesrechtelijk-organisatierecht-en-materieel-proces/>)

Inmiddels, nog weer ruim tien jaar na de vijfde editie van het boek (en Tak overleed in 2023), is de balans nog verder zoekgeraakt. Zie ook mijn standpuntbepaling naar aanleiding van uw uitspraak van 11 februari 2026 (*Rechtspraak als "the noise of time"?*), in bijlage 3 bij dit beroepschrift; tevens raadpleegbaar en downloadbaar via: <https://privacyfirst.nl/wp-content/uploads/2026-02-19-Rechtspraak-noise-of-time.pdf>

De voorgestelde **Wet versterking Waarborgfunctie Awb** zal, zoals het er nu naar uitziet, **geen** oplossing bieden voor deze problematiek. Zie bijv: <https://www.barentskrans.nl/publicatie-blogs/de-wet-versterking-waarborgfunctie-awb-een-herijking/> (gepubliceerd: 13 maart 2026). Het enige wat zou kunnen helpen, is intrinsieke motivatie bij rechters in combinatie met het leggen van nieuwe contacten tussen de rechterlijke bubbel en de ervarings- en belevingswerelden van gewone burgers (natuurlijke personen). Er staat veel op het spel.

Was het de bedoeling van uw Afdeling om met uw uitspraak op 11 februari 2026 dat zeer ongelijke speelveld hiervoor nogmaals in gereedheid te brengen?

Het motiveringsvereiste is een materieel vereiste

Meer dan twintig jaar geleden werd mij tijdens mijn opleiding bestuursrecht geleerd dat een motiveringsgebrek in een besluit een materieel (d.w.z. inhoudelijk) gebrek is, en niet slechts een formeel gebrek dat ook na de bezwaarfase (waarin een bestuursorgaan de gronden van een besluit nog mag "aanvullen") achteraf toch nog eventjes kan worden "gerepareerd" door het bestuursorgaan. De reden om een motiveringsgebrek als een materieel gebrek op te vatten, is dat dit, in de asymmetrische machtsverhouding tussen bestuursorgaan en burger, aan de burger enige bescherming biedt. Het dwingt, uitgaande van een rechterlijke toetsing "ex tunc", een bestuursorgaan ertoe om op zijn laatst in de bezwaarfase te gaan nadenken over de vraag of er op inhoudelijke gronden eigenlijk wel sprake is van een adequaat besluit.

In de afgelopen vijftientig jaar is er een praktijk gegroeid waarin rechters met steeds groter gemak de motiveringen van besluiten van hun kant nog eens "repareren" of "corrigeren". Dat heeft uw Afdeling in uw uitspraak van 11 februari 2026 echter juist niet gedaan. U heeft de besluitvorming teruggelegd bij de AP, en op die manier aan de AP als bestuursorgaan(!) na bijna acht jaar opnieuw een herkansing gegeven. Daarmee heeft uw Afdeling mijn rechtspositie als beschermwaardige burger verzwakt.

Verzoek. Op grond hiervan verzoek ik uw Afdeling om, bij uw beoordeling van het nieuwe besluit d.d. 8 april 2026 van de AP, expliciet vast te stellen dat de mogelijkheid om een *ex tunc* door de rechter getoetst besluit opnieuw te motiveren, niet bedoeld is om tevens nieuw feitenonderzoek in gang te zetten ter onderbouwing van het besluit.

Tevens verzoek ik u om, als het besluit d.d. 8 april 2026 van de AP zelfs ook na dit nieuwe feitenonderzoek nog steeds niet de vereiste, adequate onderbouwing bevat, dit van uw kant **niet nog een keer** te gaan interpreteren als slechts een motiveringsgebrek, maar om in dat geval te constateren wat voor de hand ligt, namelijk dat het besluit **op inhoudelijke gronden** niet rechtmatig is.

Ik verzoek u in dit verband om de belangen en de bescherming van burgers **als natuurlijke personen** weer een serieuze plaats te geven in uw rechterlijke afwegingen m.b.t. het grondrecht op eerbiediging van het privéleven van mensen. En om dus in het rechtsgebied privacybescherming, inclusief de bescherming van persoonsgegevens, niet dezelfde fout te blijven maken die uw Afdeling in een ander rechtsgebied inmiddels al wel heeft erkend, met betrekking tot de Toeslagenaffaire.⁴ Uiteindelijk kan **geen enkele formele wet** bestuursrechters dwingen tot humane en mensgerichte uitspraken. Het zal moeten komen uit het bewustzijn en de intrinsieke motivatie van rechters zelf. Dat vereist een cultuurverandering binnen de huidige rechterlijke macht.

---

⁴ Met betrekking tot de Toeslagenaffaire heeft uw Afdeling achteraf erkend dat u de concrete gevolgen van uw rechtspraak voor mensen onvoldoende in het oog had gehouden.

2.3 Beoordelingskader en relevante omstandigheden zijn niet anders dan in 2019

2.3.1 Het te hanteren beoordelingskader is niet gewijzigd ten opzichte van het tijdstip van het BOB in 2019

In mijn handhavingsverzoek (2018), mijn bezwaarschrift (2019), mijn beroepschrift (2020) en mijn hoger-beroepschrift (2022) heb ik mij beroepen op artikel 8 EVRM en de AVG. Bij de beoordeling van mijn huidige, rechtstreekse beroep bij uw Afdeling tegen het thans bestreden besluit van 8 april 2026, is het beoordelingskader dat zou moeten worden gehanteerd, niet gewijzigd.

Immers, ook op 27 november 2019 (het tijdstip van het oorspronkelijke besluit op bezwaar) waren artikel 8 EVRM en de AVG reeds van kracht.

Mocht het te hanteren beoordelingskader met betrekking tot deze zaak in de ogen van uw Afdeling toch wel zijn gewijzigd, dan verzoek ik u om dat in uw komende uitspraak expliciet en specifiek te benoemen, en de juridische implicaties daarvan duidelijk uiteen te zetten, zowel in algemene zin als met betrekking tot dit concrete geval.

2.3.2 Relevante omstandigheden zijn niet of niet aantoonbaar gewijzigd

De relevante feitelijke omstandigheden met betrekking tot privacy-vriendelijke, contante betaling voor bioscoopkaartjes bij Focus Filmtheater te Arnhem zijn sinds het tijdstip van het BOB (27 november 2019) evenmin gewijzigd.

Dit is ook niet aangevoerd door de AP, en ook niet door de bioscoop.

In zijn op verzoek van de AP aangeleverde, en door de AP aan mij doorgestuurde, ongedateerde reactie van (vermoedelijk) 5 maart 2026 op uw uitspraak van 11 februari 2026, heeft Focus Filmtheater een bijlage toegevoegd van politiecijfers met betrekking tot vermeende of reële veiligheidsgerelateerde "incidenten" in het stadscentrum van Arnhem. Deze cijfers wijzen op een ongeveer gelijkblijvend aantal incidenten in de periode 2019-2026, met alleen een scherpe afname tijdens de coronacrisis in 2020-2022, mogelijk als gevolg van de door de regering opgelegde lockdowns in die periode en/of de intimiderende werking die daarvan uitging op sociaal zwakkere en labielere mensen (in de woorden van de AP: "verwarde personen").⁵ Hieruit valt geen wijziging van omstandigheden af te leiden in 2026 ten opzichte van 2019.

---

⁵ Over de psychische en medische gevolgschade van die lockdowns voor kwetsbare mensen wordt inmiddels geleidelijk aan steeds meer bekend op basis van wetenschappelijk onderzoek. Er is echter geen enkele relatie aangetoond tussen eventuele gevolgschade van de lockdowns en de (sociale) veiligheid in het stadscentrum van Arnhem. Zie voorts mijn zienswijze d.d. 14 maart 2026 (bijlage 2 bij dit beroepschrift), waarin ik de reactie van Focus Filmtheater bespreek. Zie m.b.t. veiligheid ook paragraaf 2.5 van dit beroepschrift.

2.4 De vier kernpunten van dit beroep

In dit beroepschrift wil ik specifiek ingaan op vier kernpunten die duidelijk maken wat er, ook na de nieuwe motivering van het besluit van de AP op 8 april 2026, onrechtmatig is aan dat besluit.

De twee eerste kernpunten hebben betrekking op twee zaken die uw Afdeling in uw uitspraak van 11 februari 2026 terecht centraal stelde. Uw Afdeling gaf toen aan:

- (1) dat de AP niet had gemotiveerd waarom de veiligheid van bioscoopmedewerkers of anderen in het geding zou komen als de bioscoop bij de verkoop van bioscooptickets contante betaling zou accepteren;
- (2) dat de AP niet had gemotiveerd waarom er geen alternatieve methoden voorhanden waren om bioscoopkaartjes te verkopen zonder enige persoonsgegevens te verwerken van bioscoopbezoekers (subsidiariteit).

Dit zijn de twee zaken waarover de AP op 19 februari 2026 eindelijk, gefaciliteerd door de grote lankmoedigheid (extreme coulance) van uw Afdeling, na acht jaar aan de bioscoop verzocht om alsnog meer duidelijkheid te geven ten behoeve van een betere motivering van het besluit.

Het derde en vierde kernpunt hebben betrekking op twee punten waarop uw Afdeling mij niet in het gelijk stelde. Ik zal uw Afdeling in dit beroepschrift verzoeken om uw opvatting op deze twee punten alsnog te heroverwegen en te wijzigen. Uw Afdeling heeft, mijns inziens **ten onrechte en tot schade aan onze rechtsstaat**, in uw uitspraak op 11 februari 2026 aangegeven:

- (3) dat een summier, in één of twee woorden geformuleerd gegevensverwerkingsdoel zoals "(sociale) veiligheid" toch "welbepaald en uitdrukkelijk omschreven" zou zijn in de zin van artikel 5.1.b AVG.
- (4) dat de door artikelen 93 en 94 Grondwet verplichtgestelde, **rechtstreeks toetsing** van de **toepassing** van Nederlandse wetgeving, in casu de UAVG als Nederlandse wet ter uitvoering van art. 6.1.b AVG over de **wettelijke grondslag** die een contract biedt voor gegevensverwerking, aan internationale verdragen, in casu artikel 8 EVRM, in dit geval toch niet nodig zou zijn, waarbij uw Afdeling de op dit punt irrelevante reden aanvoert dat "het contractbegrip geen zelfstandige unierechtelijke betekenis heeft".

Ik begrijp dat er politiek-bestuurlijke redenen zijn (de wens om de vigerende machtsverhoudingen te bestendigen) en reputationele redenen (de wens om gezichtsverlies te voorkomen) waardoor de kans heel klein is dat uw Afdeling mij op punten (3) en (4) gelijk zal willen geven. Ik ben ook gewaarschuwd dat het naar voren brengen van deze punten "rechters zal irriteren".

Maar als burger die streeft naar eerbiediging van mijn privéleven (privacy), heb ik in het Nederlandse systeem heel weinig meer te verliezen. Er is op dit punt geen serieuze rechtsbescherming of privacybescherming. Daar komt bij dat ik in Nederland, anders dan in sommige andere landen, op dit moment niet voor mijn leven hoeft te vrezen als ik dit soort zaken in een juridisch document duidelijk benoem. Ik kies er daarom voor dit wel te benoemen en er niet over te zwijgen.

2.5 Eerste kernpunt: privacy-vriendelijke, contante betaling brengt de veiligheid niet in het geding

2.5.1 De rechtsvraag m.b.t. (on)veiligheid

In uw uitspraak d.d. 11 februari 2026 heeft uw Afdeling aangegeven dat de AP in haar besluit van 27 november 2019 niet had gemotiveerd waarom de veiligheid van bioscoopmedewerkers of anderen in het geding zou komen als de bioscoop bij de verkoop van bioscooptickets privacy-vriendelijke, contante betaling zou accepteren. De bioscoop had als verwerkingsverantwoordelijke ook geen feitenmateriaal ter onderbouwing van dat idee aangedragen, behalve een niet-verifieerbare stelling dat er vele jaren geleden op niet-specificeerbare tijdstippen twee "incidenten met contant geld" zouden zijn geweest.

Hiermee heeft de bioscoop als verwerkingsverantwoordelijke gehandeld in strijd met de aantoonbaarheidsplicht die is vastgelegd in artikel 5, tweede lid AVG. Vervolgens heeft de AP willens en wetens jarenlang verzuimd om te toetsen of de bioscoop aan die aantoonbaarheidsplicht had voldaan, maar simpelweg als uitgangspunt genomen dat de bioscoop daaraan had voldaan, door als verwerkingsverantwoordelijke simpelweg te stellen dat er sprake zou zijn van "onveiligheid".

Uw Afdeling heeft terecht geoordeeld dat een besluit dat fundamenteel op deze taakweigering van de AP is gebaseerd, niet op rechtmatige gronden is gebaseerd en derhalve onrechtmatig is. Uw afdeling gaf de AP opdracht om een nieuw, beter gemotiveerd besluit te nemen. In haar nieuwe besluit d.d. 8 april 2026 heeft de AP er opnieuw voor gekozen om geen overtreding van de AVG waar te nemen.

In plaats daarvan betoogt de AP ook in dit nieuwe besluit dat de bioscoop wèl zou hebben aangetoond of althans "aannemelijk" zou hebben gemaakt dat de acceptatie van contante betaling de veiligheid van bioscoopmedewerkers in gevaar zou brengen. De AP beroept zich hierbij op **nieuwe** informatie die de bioscoop **na** uw uitspraak van 11 februari 2026 heeft aangeleverd, namelijk in maart 2026 op verzoek van de AP d.d. 19 februari 2026. Eerder, in paragrafen 2.1 en 2.2 van dit beroepschrift, heb ik onderbouwd waarom deze nieuwe, in 2026 verzamelde informatie niet beschouwd mag worden als een "betere motivering" van het oorspronkelijke besluit van 27 november 2019.

Hierna zal ik aanvoeren dat, ook als deze nieuw-verzamelde informatie toch betrokken wordt bij de beoordeling van de bewering dat contante betaling onveilig zou zijn, dat idee ook door deze nieuwe informatie niet wordt bevestigd. Enige onveiligheid van contante betaling wordt op deze wijze nog steeds niet aangetoond.

In mijn zienswijze van 14 maart 2026 (zie bijlage 2) heb ik aan de hand van de inbreng (maart 2026) van de bioscoop onderbouwd waarom er geen onveiligheid van contante betaling is aangetoond. Hier in de hoofdtekst van dit beroepschrift zal ik ingaan op de manier waarop de AP in de motivering van haar besluit d.d. 8 april 2026 dit onjuiste idee probeert te onderbouwen.

2.5.2 De loze argumenten van de AP waarom door contante betaling de veiligheid in gevaar zou worden gebracht

Inleiding: de weigering van de AP om te toetsen of Focus heeft voldaan aan de verantwoordingsplicht (aantonbaarheidsplicht)

Als verwerkingsverantwoordelijke is Focus Filmtheater op grond van artikel 5, tweede lid AVG verplicht om te kunnen aantonen dat er voor een verwerking van persoonsgegevens waarvoor de betrokkene geen vrijwillige toestemming heeft verleend, een noodzaak bestaat in relatie tot een te realiseren doel (het verwerkingsdoel). Als toezichthouder is de AP verplicht om te toetsen of Focus aan dit wettelijke vereiste heeft voldaan.

In het nieuwe besluit d.d. 8 april 2026 van de AP blijkt uit de motivering daarvan dat de AP opnieuw **niet** getoetst heeft of contante betaling, zoals Focus beweert, onveilig zou zijn.

In plaats daarvan **stelt** de AP alleen, op grond van door Focus gedane beweringen, dat het **aannemelijk** zou zijn dat dit het geval is, waarbij de AP verwijst naar door Focus gemelde "incidenten" en naar de omgeving waarin het bioscoopgebouw staat (het stadscentrum). Bovendien hanteert de AP daarbij ten onrechte als criterium het "zoveel mogelijk" waarborgen van de veiligheid, wat verder gaat dan een proportionele waarborging van de veiligheid.

Dit blijkt uit wat de AP in de motivering van haar besluit schrijft:

Het toestaan van betaling van een toegangkaartje met contant geld in de bioscoop, zou afbreuk doen aan de doelstelling om de veiligheid van medewerkers en bezoekers zoveel mogelijk te kunnen waarborgen. Het is immers, mede gelet op de door Focus in haar zienswijze beschreven veiligheidsincidenten en beschrijving van overlast, aannemelijk dat als een toegangkaartje met contant geld bij de kassa kan worden gekocht, hierdoor de kans op veiligheidsincidenten toeneemt. Medewerkers lopen dan meer kans om doelwit te worden van criminelen die uit zijn op het contante geld dat deze medewerkers onder zich moeten houden, ook als het gaat om kleine hoeveelheden. Hierbij betreft de AP dat Focus in het centrum van Arnhem is gelegen, 's avonds geopend is en toegankelijk is voor een ieder. Gebleken is dat al meerdere malen (verwarde) personen hebben gezorgd voor (ersntige) incidenten waarbij ook inzet van politie nodig is gebleken.⁶

Het verzuim van de AP om te toetsen of de beweerde onveiligheid door Focus is aangetoond, en in plaats daarvan alleen te stellen dat dit "aannemelijk" zou zijn, maakt het nieuwe besluit d.d. 8 april 2026 onrechtmatig, in het licht van de wettelijke taak die de AP zou moeten vervullen op grond van artikel 8 EVRM, het Handvest van de EU, de AVG en de UAVG.

In deze paragraaf (2.5.2) zal ik onderbouwen waarom er uit de door Focus gemelde incidenten van het bioscoopgebouw **niet** geconcludeerd kan worden dat contante betaling onveilig zou zijn. Later, in paragraaf 2.5.4 en 2.5.5, zal ik ingaan op subjectieve percepties van onveiligheid, die door de AP als "psychosociale onveiligheid" worden betiteld, inclusief subjectieve ideeën over vermeende onveiligheid in relatie tot de locatie van het bioscoopgebouw in het stadscentrum.

---

6 Besluit d.d. 8 april 2026 van de AP, r.o. 23 (pag. 7)

Sfeerbeleving en incidenten die geen onveiligheid van contante betaling aantonen

De AP voert in haar besluit van 8 april 2026 de volgende argumenten aan waarom de (sociale en fysieke) veiligheid van de bioscoop in gevaar zou worden gebracht als contante betaling zou worden geaccepteerd:

- (1) De AP volgt het subjectieve beeld dat Focus Filmtheater schetst van een **algemene sfeer** van onveiligheid in het stadscentrum van Arnhem, waar "verwarde personen", "overlastgevende personen", "bedelende personen", "dronken personen" en "statiegeldflessen stelende personen" de toon zouden zetten. Er vindt volgens Focus op straat "veel overlast" plaats.

Op deze argumentatie wil ik als volgt reageren:

- Ik kom zelf bijna dagelijks in het stadscentrum van Arnhem, en herken het hier geschetste, ietwat lugubere beeld totaal niet. Het lijkt er door Focus met de haren te zijn bijgesleept. Er is hier sprake van paniekzaaiërij. Als ik graag een horrorfilm wil zien, dan ga ik liever naar een filmtheater, of als dat niet met privacy kan, dan koop ik ergens een DVD'tje.
  - De AP heeft totaal niet getoetst of het subjectieve beeld dat Focus hier schetst, een serieuze relatie heeft met de werkelijkheid. De AP herhaalt alleen wat Focus zegt. Dit is vergelijkbaar met een politieagent die een junk op heterdaad betrapt wanneer die een fietsketting doorknipt, en dan de blauwe ogen van de junk gelooft wanneer die zegt dat het heus echt z'n eigen fiets is en dat hij alleen z'n fietssleutel tje was vergeten maar gelukkig wel zijn kniptang bij zich had. Wat is dit voor een "toezichthouder"?
  - Met dergelijke, algemene beweringen wordt niets aangetoond, en al helemaal niet dat het accepteren van contante betaling, bij de verkoop van bioscoopkaartjes of bij de verkoop van horeca-consumpties in een goed geoutilleerd, modern gebouw, "onveilig" zou zijn.
  - Elke vorm van contact tussen mensen behelst per definitie enige onveiligheid. Immers, het gedrag van mensen (of dieren, of machines) valt van te voren nooit met volledige zekerheid in te schatten of te voorspellen. Zelfs niet het gedrag van je beste vriend of je levenspartner. Absolute veiligheid is onmogelijk. De enige manier om de samenleving volledig veilig te maken, is om de samenleving volledig stil te leggen en iedereen volledig van elkaar te isoleren, om vervolgens allemaal van honger en eenzaamheid om te komen. Als er geen mensen meer zijn, kunnen ze immers ook geen "onveiligheid" meer ervaren. Probleem opgelost! Dat is natuurlijk geen reële oplossing. Het is een fixatie op schijnveiligheid.
- (2) De AP schrijft dat "uit **veiligheidsstatistieken** van de politie blijkt dat het centrumgebied kampt met veel **'high-impact crimes'**, meer dan de andere delen van de stad."

Hier wil ik als volgt op reageren.

- De "veiligheidsstatistieken" waarnaar de AP hier verwijst, bestaan uit één enkel tabelletje dat Focus Filmtheater aan de AP heeft toegestuurd. In dat tabelletje wordt **niet** toegelicht

wat er wordt bedoeld met "high-impact crimes" en welke soorten "HIC's" er met welke frequentie in Arnhem of in het centrum van Arnhem voorkomen. Ook wordt er niet toegelicht (niet door de politie, niet door de bioscoop en niet door de AP) wat de relatie zou zijn tussen deze incidenten en het accepteren van contante betaling voor bioscoopkaartjes. Vermoedelijk is er geen enkele relatie. In ieder geval is zo'n relatie niet aangetoond. In mijn zienswijze d.d. 14 maart 2026 (zie bijlage 2) ben ik hier nader op ingegaan.⁷

- In Focus Filmtheater zelf heeft er voorzover bekend niet zo'n HIC plaatsgevonden - niet in het oude gebouw waar contante betaling werd geaccepteerd, en ook niet in het met veel meer camera's beveiligde nieuwe gebouw.
- (3) De AP voert, in navolging van Focus Filmtheater, een **incident** aan **waarbij de politie zelf op escalerende wijze een onveilige sfeer veroorzaakte** in het pand van Focus. De AP ziet dit ten onrechte als een indicatie dat er in Focus Filmtheater sprake is van "veiligheidsrisico's" en "high-impact incidenten" die iets te maken zouden hebben met contant geld.

Hier wil ik als volgt op reageren:

- Een dergelijke redenering is op zichzelf natuurlijk al onzin. Het is tekenend voor de hysterische en paniekzaaiende benadering ten aanzien van "veiligheid" die steeds meer autoriteiten hanteren, en waarmee collectieve angstwanen van hogerhand worden aangewakkerd, wat de veiligheid en de veiligheidsbeleving juist vermindert. Het incident werd door Focus in zijn reactie van 5(?) maart 2026 aan de AP als volgt beschreven:

Op 14 december 2023 vond een grootschalige politie-inzet plaats in en rondom het pand. De politie was in de binnenstad op zoek naar een verwarde en mogelijk gewapende persoon. Een jongeman die zich opvallend gedroeg, bevond zich op dat moment in de horeca van Focus. Toen de politie de horeca betrad, vluchtte deze persoon richting de filmzalen, waarna de politie uit veiligheidsoverwegingen escaleerde:

- a. aanwezigheid van circa tien politieauto's rond het gebouw
- b. gewapende agenten die het pand betraden
- c. controle van de filmzalen

Uiteindelijk bleek dat de persoon vermoedelijk via een balkon het pand had verlaten. Dit incident had een aanzienlijke impact op medewerkers, vrijwilligers en aanwezige bezoekers en vereiste nazorg voor enkele medewerkers en vrijwilligers.⁸

Uit deze beschrijving blijkt dat het incident **helemaal niets te maken had** met het al dan niet accepteren van contante betaling. Het incident vond plaats in een periode dat er in Focus géén contante betaling plaatsvond. De "impact" op medewerkers, vrijwilligers en de aanwezige bezoekers werd vooral veroorzaakt door het zware optreden van de politie. Dit incident vormt geen enkele aanwijzing, ook geen indirecte aanwijzing, dat het accepteren van contante betaling enig effect zou hebben op de veiligheid van de bioscoop.

---

⁷ Zienswijze Jonker d.d. 14 maart 2026, paragraaf 3.2.3 (pag. 19).

⁸ Reactie d.d. 5(?) maart 2026 van Focus Filmtheater op verzoek van de AP, r.o. 35.

- In dit verband wil ik graag benadrukken dat ik zelf criminaliteit en de impact die dat op mensen kan hebben, zeker niet bagatelliseer. Ik ben zelf bijvoorbeeld twintig jaar geleden in Arnhem bijna het slachtoffer geworden van een "high impact crime". Ik zal dat incident hier kort beschrijven:

Ik liep na een vergadering 's avonds om 22:30 uur door het Musispark naar het stadscentrum om daar net als elke week in een café achter een bord denksport te gaan beoefenen. In het park kwamen vijf skinheads (de leider had een hanekam, de andere vier waren kaalgeschoren; ze hadden spikes en andere metalen parafernalia) mij tegemoet gelopen. Ik wilde uitwijken maar ze verspreidden zich in een soort net over het gras om mij elke weg om hen heen onmogelijk te maken. In mijn hoofd gebeurden snel enkele dingen:

- het risico serieus nemen, ook al had ik nog geen bewijs;
- inschatten wat de beste oplossingsrichting was (letterlijk en figuurlijk);
- een list met verrassingselement bedenken om te kunnen ontsnappen;
- deze list uitvoeren.

Het verrassingselement werkte gedeeltelijk, ik kon in die tijd heel snel rennen. Maar toch wist één van hen mij met geweld neer te halen. Omdat ik niks gebroken had, kon ik meteen opspringen en met enkele schijnbewegingen alsnog een voorsprong opbouwen, en zo via de Eusebiusbuitensingel ontsnappen. Na enig wikken en wegen deed ik één of twee dagen later aangifte bij de politie.

Ik herinner mij nog goed de vervorming van tijd en afstand tijdens het gebeuren (tijd ging traag, afstanden leken heel groot), en tegelijk de lichtheid waarmee ik "het spel speelde", de speelsheid van het doen wat nodig is om te overleven. Het was een bewegend veld, als tijdens een voetbalwedstrijd. Ik herinner mij de plotselinge angst in de ogen van één van die skinheads toen ik na te zijn neergehaald, met een soort elektrische energie weer opsprong en wij elkaar een moment in de ogen keken. Ik herinner me ook de gevoelens die achteraf bij me opkwamen: diepe dankbaarheid, diepe droefheid, en geschoktheid over wat ik in de ogen van de leider had gezien: het echte, wrede, intentionele "kwaad". Ik zal nooit voorbij die plek kunnen lopen zonder aan het incident terug te denken. Ik kies er regelmatig voor een andere route te nemen. Afhankelijk van hoe ik me voel.

Wat de precieze intentie van de aanvallers was, weet ik natuurlijk niet. Als ze me te pakken hadden gekregen, hadden ze me in elkaar geschopt en mogelijk mijn portemonnee geroofd. Maar dit ging in wezen niet over contant geld, maar over haat, wraak en machtsuitoefening, over het toeval dat ik ze tegenkwam, en over mijn bereidheid om op tijd de realiteit onder ogen te zien, waarvoor ik me dankbaar voel - als er een hogere macht bestaat, dan heeft die mij op dat moment gered en me iets laten zien. Het was ook een les in eerbied voor het lot. Elk moment kan het afgelopen zijn. Misschien ook hadden bepaalde eerdere ervaringen me geholpen om mezelf op tijd toe te staan me te realiseren dat wat doorgaans als "normaal" of "redelijk" of "te verwachten" wordt beschouwd, in dit geval niet langer van toepassing was. Ik nam het op tijd serieus om te kunnen ontsnappen.

Het serieus nemen van "high impact crime" betekent echter óók dat je niet alle risico's over één kam gaat scheren. Eenzijdig, onkritisch angstdenken is niet gezond en maakt de maatschappij niet veiliger. Het treffen van onnodige "veiligheids"-maatregelen waarmee tegelijk grondrechten van mensen worden geschaad, maakt de maatschappij onveiliger.

- (4) De AP verwijst naar twee door Focus Filmtheater in zijn reactie van 5(?) maart 2026 gemelde gevallen van **diefstal** van voorwerpen (een iPad uit de foyer in september 2025 en een laptop "bij" de kassabalie in januari 2026).

Mijn reactie hierop:

- Zoals uw Afdeling in uw uitspraak van 11 februari 2026 al terecht heeft aangegeven, kan uit het feit dat er dingen (bijv. geld) gestolen kunnen worden, op zichzelf niet worden afgeleid dat het accepteren van contante betaling de veiligheid van de bioscoop in het geding zou brengen. Ja, dingen kunnen worden gestolen. Vooral als de eigenaar ze ergens los laat staan en even niet oplet.
- (5) De AP verwijst naar de **diefstal van een fooienpot** uit de horeca. Die fooienpot stond daar publiekelijk zichtbaar in de horeca Focus Eten & Drinken, terwijl daar ondertussen contante betaling van bona fide klanten werd geweigerd, zogenaamd met het oog op de "veiligheid". Op een gegeven moment, volgens Focus Filmtheater "enkele jaren geleden", heeft een dief die fooienpot gepakt en is er snel mee naar buiten gerend.

Mijn reactie hierop:

- Het feit dat er ondanks het weigeren van contante betaling toch een makkelijk grijpbare fooienpot met contant geld stond, maakt duidelijk dat de medewerkers van Focus zelf, anders dan de directie van Focus beweert, de aanwezigheid van contant geld niet als "onveilig" ervoeren. En dat het beleid om contante betaling te weigeren niet serieus werd geïmplementeerd. Want als het om fooien ging, mocht er opeens wèl contant worden betaald. Hieruit kan worden afgeleid dat het door Focus aangevoerde doel om door middel van de weigering van contant geld de "veiligheid" te bevorderen, niet geloofwaardig is. Zie voorts paragraaf 2.7 hierna over de doelomschrijving.
  - Als het gaat om contante betaling voor bioscoopkaartjes of voor consumpties in de bijbehorende, naastgelegen horeca, dan heeft de bioscoop uitstekende alternatieven die beslist meer veiligheid bieden. Ik pleit er beslist niet voor dat Focus van bioscoopbezoekers gaat vragen om hun contante geld in een pot te stoppen die los op de kassabalie staat opgesteld. Zoals elke winkelier of supermarkthouder aan Focus en de AP zou kunnen vertellen, zijn er veel betere alternatieven. Zie voorts paragraaf 2.6 hierna over subsidiariteit.
- (6) Ten slotte voert de AP nog aan dat Focus Filmtheater in de periode 2018-2026 in enkele gevallen de toegang aan personen heeft moeten ontzeggen na incidenten met bedreigend of ander **grensoverschrijdend gedrag**, waarvan in twee gevallen aangifte is gedaan.

Mijn reactie daarop:

- Grensoverschrijdend gedrag is van alle tijden en komt voor op elke plaats waar mensen samenkomen. Immers, mensen zijn dubbele wezens. Enerzijds bedenken zij normen, en

anderzijds overschrijden zij die normen juist. Dit hoort bij het leven en vormt geen enkele aanwijzing dat acceptatie van contante betaling de veiligheid in het geding zou brengen.

- In Focus heeft zulk grensoverschrijdend gedrag juist plaatsgevonden ten tijde van een pin-only-beleid, waarbij contante betaling werd geweigerd (afgezien van contante fooien). Dit maakt op zichzelf al duidelijk dat het weigeren van contante betaling geen preventieve werking heeft op grensoverschrijdend gedrag. Een weigering om alcohol te schenken, zou daarentegen waarschijnlijk wèl helpen. Maar dat wil Focus dan weer niet, want Focus verdient aan de verkoop van alcoholische dranken.

Uit het voorafgaande moet worden geconcludeerd dat Focus Filmtheater als verwerkingsverantwoordelijke **niet** heeft aangetoond of zelfs maar aannemelijk gemaakt dat het accepteren van contante betaling in de bioscoop en de bijbehorende horeca de veiligheid in het geding zou brengen.

Op deze wijze heeft Focus **niet** voldaan aan de aantoonbaarheidsplicht (verantwoordingsplicht) zoals die is vastgelegd in artikel 5, tweede lid AVG in combinatie met enige wettelijke grondslag zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid AVG. Op deze wijze wordt ook niet voldaan aan het vereiste van dataminimalisatie zoals vastgelegd in artikel 5, eerste lid onder c. AVG. Immers, bij pin-betalingen worden er, anders dan bij contante betaling, persoonsgegevens verwerkt.

Toetsing door de AP was vereist om tot een rechtmatig besluit te kunnen komen

De AP had dit moeten toetsen, zowel bij de totstandkoming van haar oorspronkelijke besluit op bezwaar d.d. 27 november 2019 als bij de totstandkoming van haar nieuwe besluit op 8 april 2026, en op grond daarvan moeten concluderen dat Focus niet aan de bovengenoemde wettelijke vereisten heeft voldaan en derhalve in overtreding is.

In het nieuwe besluit d.d. 8 april 2026 van de AP blijkt uit de motivering daarvan dat de AP opnieuw niet getoetst heeft of contante betaling, zoals Focus beweert, onveilig zou zijn. In plaats daarvan **stelt** de AP alleen, in navolging van Focus, dat het **aannemelijk** zou zijn dat dit het geval is, waarbij de AP verwijst naar de door Focus genoemde en door mij zojuist besproken "incidenten" en naar vermeende algemene omstandigheden de omgeving waarin het bioscoopgebouw staat (het stadscentrum).

Het verzuim van de AP om de door Focus gedane beweringen en gemelde incidenten te toetsen, gepaard met de keuze van de AP om zonder die toetsing vervolgens toch aan te nemen dat Focus aan de wettelijke vereisten zou hebben voldaan, maakt ook het nieuwe besluit d.d. 8 april 2026 onrechtmatig, in het licht van de wettelijke taak die de AP zou moeten vervullen op grond van artikel 8 EVRM, het Handvest van de EU, de AVG en de UAVG.

De AP heeft als taak om een hoog beschermingsniveau op het gebied van privacy te realiseren. Dat gebeurt niet als de AP de blauwe ogen van een potentiële overtreder gelooft en in essentie op grond van die blauwe kleur aanneemt dat er geen overtreding van de AVG heeft plaatsgevonden. Dit terwijl er aantoonbaar wèl verwerking van persoonsgegevens plaatsvindt, zonder dat de noodzaak daarvan is aangetoond.

2.5.3 Serieuze toetsing door de RvS (uw Afdeling) is vereist om de rechtmatigheid van het besluit van de AP te beoordelen op het punt van de veiligheid van contante betaling

Ik verzoek uw Afdeling om bij de inhoudelijke beoordeling van de door Focus en AP aangevoerde argumenten m.b.t. de vermeende "onveiligheid" van contante betaling, kritisch te beoordelen of de door Focus aangevoerde feiten de conclusies van Focus en de AP wel of niet rechtvaardigen.

Ik verzoek uw Afdeling derhalve om iets heel anders te doen dan wat u in uw uitspraak van 10 november 2021 deed. Die uitspraak ging over het weigeren van contante betaling in bussen.⁹

Toen concludeerde uw Afdeling uit het enkele feit dat er een "actieprogramma" lag over sociale veiligheid in bussen, waarin 23 maatregelen waren opgenomen waarvan de weigering van contante betaling er één was, dat de onveiligheid van contante betaling in alle Nederlandse bussen hiermee zou zijn aangetoond. Later is dit actieprogramma ook wel een "rapport" genoemd, in een kennelijke poging om het als een vorm van bewijsmateriaal te kunnen beschouwen. Uw Afdeling **negeerde** in die rechtszaak mijn argumentatie dat uit **de inhoud van** het betreffende "actieprogramma" juist **niet bleek** dat er op meer dan enkele, lokale buslijnen van een dergelijke onveiligheid sprake was, en dat het actieprogramma derhalve geen rechtvaardiging vormde voor het weigeren van contante betaling in alle Nederlandse bussen.

Omdat deze anti-rechtsstatelijke werkwijze van uw Afdeling in 2021 een precedent zette voor een mogelijk even anti-rechtsstatelijke omgang straks met mijn huidige beroep, citeer ik hier de relevante tekst uit uw uitspraak destijds (voor de leesbaarheid heb ik enkele wittregels ingevoegd):

12. Het doel van de verwerking van persoonsgegevens is om diefstal en beroving van de chauffeur tegen te gaan en daarmee de veiligheid van de chauffeur en de reizigers te vergroten. Doordat er geen contant geld meer in de bus is, is diefstal minder aantrekkelijk. De aanleiding om de veiligheid te willen vergroten, ligt in het actieprogramma "Sociale Veiligheid in het Openbaar Vervoer". Dit programma is in 2016 opgesteld door partijen uit de OV-sector, vervoerders, vakbonden, politie, decentrale overheden en het Rijk.

In het actieprogramma staat een tabel van geregistreerde A-incidenten in Nederland. A-incidenten zijn voorvallen waarbij mishandeling, bedreiging (met een wapen), diefstal, drugsoverlast, vandalisme, vernieling en overtredingen zoals duwen/trekken en spugen, voorkomen. Uit de tabel kan worden opgemaakt dat het aantal A-incidenten in het busvervoer buiten de drie grote steden na een daling sinds 2014 weer is gestegen. De in hoger beroep overgelegde tabel met een overzicht van het aantal A-incidenten tot en met 2020 laat zien dat na de invoering van de maatregel het aantal incidenten weer is afgenomen. Connexxion heeft gesteld dat haar chauffeurs te maken hebben gehad met A-incidenten. [appellant] heeft dit niet weersproken.

Het betoog van [appellant] dat per buslijn met cijfers moet worden gespecificeerd hoeveel incidenten zich hebben voorgedaan, slaagt niet. Van Connexxion kan redelijkerwijs niet worden verlangd dat zij het effect van de specifieke maatregel om contante betaling in de bus niet langer te faciliteren tot dat detailniveau aantoont.

---

⁹ Uitspraak ABRS (RvS) 10 november 2021, ECLI:NL:RVS:2021:2511, onder r.o. 12.

Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de AP, gelet op de informatie uit het actieprogramma, de veiligheid een gerechtvaardigd doel mocht achten voor de invoering van verplichte pinpasbetalingen in de bus en daarmee het afschaffen van de mogelijkheid om met contant geld te betalen. Het begrip (sociale) veiligheid is weliswaar ruim, maar niet zodanig dat het te onbepaald en niet uitdrukkelijk genoeg is, zoals [appellant] betoogt. Ook volgt de Afdeling [appellant] niet in zijn betoog dat onduidelijk is wat onder de zogenoemde A-incidenten moet worden gerekend omdat het bijvoorbeeld gaat om verschillende soorten daders.

12.1. De Afdeling is verder van oordeel dat door de afwezigheid van contant geld de veiligheid van de chauffeur en de reizigers wordt vergroot. Met de verplichte pinbetaling wordt dus het doel waarvoor die verplichting is ingesteld bereikt. Dat de afschaffing van contant geld één van in totaal 23 maatregelen is die in het actieprogramma worden voorgesteld om de veiligheid te vergroten, leidt niet tot een ander oordeel. Deze maatregel is één van de belangrijkste en is daarom ook als eerste van de 23 ingevoerd.¹⁰

Wat we hier zien, is dat uw Afdeling in 2021 zonder enig bewijs tot de stelling kwam (gepresenteerd als een conclusie) dat de weigering van contante betaling in bussen effectief zou zijn om het beoogde doel (sociale veiligheid) te bereiken, en dat de noodzaak daarvan was aangetoond, waarmee dan voldaan zou zijn aan het aantoonbaarheidsvereiste in artikel 5.2 AVG.

Uw Afdeling toetste echter niets, maar praatte slechts een conglomeraat van partijen in de OV-sector na, dat wil zeggen een conglomeraat van overheden, vervoerbedrijven en anderen die samen op regenteske wijze het doel hadden opgevat, en geïmplementeerd, om privacy-vriendelijke, contante betaling in alle Nederlandse bussen af te schaffen.

Hiermee handelde uw Afdeling zelf in strijd met het aantoonbaarheidsvereiste in artikel 5.2 AVG, en daarnaast in strijd met een vereiste dat u nota bene zelf noemde in diezelfde uitspraak, namelijk dat van "strikte noodzakelijkheid" van de gegevensverwerking (onderstreping en vetmarkering van mij):

10. De verwerking van persoonsgegevens kan rechtmatig zijn als die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overeenkomst. Daarvoor moet allereerst worden beoordeeld of het doel waarvoor de persoonsgegevens worden verwerkt welbepaald en uitdrukkelijk omschreven is. Verder moet worden beoordeeld **of** met de aan de orde zijnde verwerking van de persoonsgegevens **dat doel ook wordt bereikt**. Indien de verwerking van de persoonsgegevens voor het bereiken van het specifieke doel **in deze zin noodzakelijk** is, moet vervolgens worden beoordeeld of de inbreuk op de privacy evenredig is met de belangen die zijn gediend met de verwerking van de persoonsgegevens. Zoals de Afdeling eerder heeft geoordeeld in de uitspraak van 20 september 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2555, moet in het licht van het EU-Handvest worden beoordeeld of de inbreuk op de privacy is beperkt tot wat voor het behalen van het doel strikt noodzakelijk is.¹¹

---

10 Uitspraak ABRS (RvS) 10 november 2021, ECLI:NL:RVS:2021:2511, onder r.o. 12.

11 Ibid., onder r.o. 10. Op wat het "specifieke doel" inhoudt, zal ik hierna ingaan in paragraaf 2.7.

Voorts handelde uw Afdeling in strijd met het door het HvJ-EU op 9 januari 2025 genoemde vereiste van een "objectieve onontbeerlijkheid" van de betreffende gegevensverwerking,¹² dat ik geciteerd heb in mijn zienswijze d.d. 14 maart 2026 in de thans gevoerde procedure m.b.t. bioscooptickets (zie bijlage 2 bij dit beroepschrift).¹³

Uiteraard begrijp ik dat uw Afdeling in 2021 nog geen kennis had kunnen nemen van deze in 2025 door het HvJ-EU geproduceerde jurisprudentie. Maar die jurisprudentie betreft wel de correcte interpretatie van de AVG, die reeds sinds 2018 werkingskracht heeft. Waren het in de AVG opgenomen beginsel van dataminimalisatie en het in de AVG opgenomen aantoonbaarheidsvereiste in 2021 nog niet bekend aan uw Afdeling? Ondanks het feit dat ik uw Afdeling daarop herhaaldelijk had geattendeerd?

Over rechters zoals die, die namens uw Afdeling op 10 november 2021 uitspraak deden in de door mij gevoerde zaken, kan met recht het volgende worden gezegd: *"Met zulke 'vrienden' heeft de rechtsstaat geen vijanden meer nodig."*

Ik begrijp dat het volgens conventionele wijsheid voor mij niet raadzaam is om dit zo expliciet naar voren te brengen. Er wordt mij aangeraden de leden van uw Afdeling en andere rechters "niet te irriteren". Dat ik u toch op deze manier confronteer met aspecten van de in bestuursrechtelijke kringen kennelijk genormaliseerde manier waarop leden van uw Afdeling gewend zijn "recht" te spreken, heeft twee redenen:

- Na tien jaar ervaring met Nederlandse bestuursrechtelijke "rechtspleging" op het gebied van privacy, heb ik het gevoel dat ik als rechtzoekende weinig meer te verliezen heb. Ik acht de kans klein dat uw Afdeling in het huidige beroep opeens wèl op een intellectueel integere manier zult gaan oordelen.
- De enige hoop om in deze, maar ook toekomstige privacy-zaken een serieuze vorm van privacy-bescherming te realiseren, ligt in het bewerkstelligen van een cesuur in de manier waarop Nederlandse rechters gewend zijn om dit soort zaken te beoordelen. Dit beroep van mij heeft het karakter van een noodsprong. Een kat in het nauw maakt rare sprongen.

Relevantie voor de huidige zaak m.b.t. contante betaling in de bioscoop

In de huidige zaak m.b.t. contante betaling in de bioscoop ligt er niet eens een "actieprogramma sociale veiligheid" dat in theorie, afhankelijk van de inhoud daarvan, een "objectieve onontbeerlijkheid" van gegevensverwerking zou kunnen aantonen. Het enige wat er in de onderhavige zaak voorligt, is een door Focus Filmtheater aan de AP toegestuurde opsomming van stellingen en feiten waarvan Focus beweert dat die onderbouwen waarom het accepteren van contante betaling in de bioscoop onveilig zou zijn.

Ik verzoek uw Afdeling om mijn inhoudelijke weerlegging van die argumentatie, zoals gedaan in de voorafgaande paragraaf 2.5.2 van dit beroepschrift, dit keer niet te negeren, maar serieus te betrekken in uw beoordeling van de zaak. Is er wel of niet sprake van een objectieve onontbeerlijkheid, zoals bedoeld door het HvJ-EU, voor de gegevensverwerking die de weigering van contante betaling in de bioscoop met zich meebrengt?

---

12 Antwoord d.d. 9 januari 2025 (C-394/23) van het HvJ-EU op de prejudiciële vragen van de Conseil d'État, r.o. 33-36. In het Nederlands raadpleegbaar achter de volgende link: <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?mode=DOC&pageIndex= 0&docid=294110&part=1&doclang=NL>

13 Zienswijze Jonker d.d. 14 maart 2026, paragraaf 3.1.2 (pp. 8-9). Zie bijlage 2 bij dit beroepschrift.

2.5.4 Subjectieve veiligheidsbeleving

Het standpunt van de AP

Als *de facto* advocaat van Focus Filmtheater heeft de AP kennelijk begrepen dat het ontbreken van een noodzaak of belang om contante betaling te weigeren met het oog op het doel van objectieveerbare, feitelijke "veiligheid", het standpunt van Focus en daarmee ook het standpunt van de AP zwak maakt. Daar menen Focus en de AP echter iets op te hebben gevonden.

De AP stelt zich op het standpunt dat ook subjectieve gevoelens van onveiligheid een goede grond zouden vormen om te constateren dat er van objectieve onveiligheid sprake is, die dan weer een noodzaak met zich mee zou brengen om contante betaling te weigeren en daardoor zonder instemming van bioscoopbezoekers hun persoonsgegevens te gaan verwerken.

De AP verwoordt dit in zijn besluit d.d. 8 april 2026 als volgt:

Daarbij gaat het niet alleen om *fysieke* veiligheid maar ook om beperking van de *psychosociale* arbeidsbelasting (bijvoorbeeld als gevolg van agressie of geweld). Met nadere toelichting van Focus is naar het oordeel van de AP alsnog voldoende aannemelijk gemaakt dat de veiligheid van de medewerkers en bezoekers (zowel fysiek als psychosociaal) in dit specifieke geval in het geding is, gezien de (recente) incidenten die zich in de afgelopen jaren om en in het pand van Focus hebben voorgedaan.¹⁴

In een voetnoot verwijst de AP hierbij naar artikel 1 in samenhang met artikel 3, tweede lid, van de Arbeidsomstandighedenwet.

Psychosociale veiligheid is een geheel nieuwe grond en moet alleen al daarom - primair - buiten beschouwing worden gelaten bij de beoordeling van het besluit

Nog los van het vraagstuk met betrekking tot het vermeende ontstaan van psychosociale onveiligheid als contante betaling weer zou worden toegestaan, moet allereerst worden geconstateerd, dat "psychosociale" veiligheid *niet* is aangevoerd als reden of doel in het besluit van 27 november 2019. Het ging daar over "(sociale) veiligheid", waarmee werd bedoeld op fysieke veiligheid en op interpersoonlijke ("sociale") veiligheid, bijvoorbeeld de vrijwaring van medewerkers en bezoekers van objectief constateerbaar agressief of grensoverschrijdend gedrag door andere mensen.

"Psychosociale" onveiligheid gaat daarentegen over een subjectieve beleving van onveiligheid, hetzij op individueel niveau, hetzij als een collectieve angstbeleving of waan.

Er was in het door uw Afdeling op 11 februari 2026 vernietigde besluit géén sprake van psychosociale onveiligheid. Uw opdracht aan de AP was om dat besluit beter te motiveren, niet om geheel nieuwe gronden voor dat besluit te bedenken.

Om deze reden **verzoek** ik uw Afdeling **primair** om, met het oog op een goede procesorde, de argumenten van de AP met betrekking tot deze vermeende nieuwe "psychosociale onveiligheid" van contante betaling in uw komende uitspraak buiten beschouwing te laten.

---

¹⁴ Besluit d.d. 8 april 2026 van de AP, r.o. 14 (pag. 5).

Subsidiar wil ik met betrekking tot de door Focus Filmtheater en de AP thans voor het eerst aangevoerde, vermeende "psychosociale onveiligheid" het volgende naar voren brengen.

Er ontbreekt een objectiveerbare grond voor het ervaren en constateren van "psychosociale" onveiligheid in relatie tot contante betaling

Gevoelens van psychosociale onveiligheid kunnen verschillende oorzaken hebben. Er moeten vier soorten oorzaken van elkaar worden onderscheiden:

- (1) **Puur psychische** oorzaken, bijvoorbeeld een psychische stoornis, een trauma dat niet of hoogstens zeer indirect gerelateerd is aan een actuele, reële vorm van onveiligheid, of een feitenvrij getriggerde (kortdurende of chronische) collectieve paniek of massapsychose;
- (2) Reële oorzaken die betrekking hebben op het **verleden**, bijvoorbeeld ingrijpende of traumatische ervaringen in een situatie die zich hoogstwaarschijnlijk **niet zal herhalen** voor de betreffende persoon of personen. Denk bijvoorbeeld aan sommige oorlogstrauma's, of aan het door mijzelf ervaren incident dat ik heb beschreven in paragraaf 2.5.2 (pag. 15).
- (3) Reële oorzaken die betrekking hebben op het **verleden**, bijvoorbeeld ingrijpende of traumatische ervaringen in een met het heden vergelijkbare situatie die zich, als er geen maatregelen zijn genomen, **misschien zou kunnen herhalen** voor de betreffende persoon of personen. Denk bijvoorbeeld aan een bankoverval of een overval op een afgelegen benzinstation. Of het door mij in paragraaf 2.5.2 beschreven incident indien ik opnieuw 's avonds laat een route door het Musispark of een vergelijkbare plek zou nemen.
- (4) Reële oorzaken die voortkomen uit een **realistische inschatting** van een situatie in het **heden** die gekenmerkt wordt door actuele, objectiveerbare, substantiële risico's.

N.B. Reële gevoelens van psychosociale onveiligheid met betrekking tot het heden kunnen een **gevolg** zijn van reële **sociale(!)** onveiligheid in een bepaalde sociale omgeving in het heden. Daarvan kan bijvoorbeeld sprake zijn in de door de AP genoemde situatie van "psychosociale arbeidsbelasting (bijvoorbeeld als gevolg van agressie of geweld)".¹⁵

Alleen al het feit dat Focus Filmtheater en de AP geen onderscheid maken tussen deze vier soorten (gevoelens van) psychosociale onveiligheid, maakt duidelijk dat zij hier geen serieus onderzoek naar hebben gedaan, maar dit concept er simpelweg met de haren bijslepen, om opportunistische redenen, als retorisch argument om deze rechtszaak te kunnen winnen.

Ik zal de implicaties van deze vier soorten (gevoelens van) psychosociale onveiligheid hierna puntsgewijs bespreken.

Ad (1) In het geval van puur psychische oorzaken van psychosociale onveiligheid, gaat het om een zeer subjectieve beleving van onveiligheid, die soms ook beïnvloedbaar is door feitenvrije influisteringen door anderen. Dergelijke psychosociale onveiligheid heeft niets te maken met objectiveerbare onveiligheid, en kan daarom **geen** wettelijke grondslag opleveren voor verwerking van persoonsgegevens van wilsbekwame burgers zonder hun toestemming.

---

15 Ibid.

De door de AP in de motivering van haar besluit d.d. 8 april 2026 genoemde incidenten hebben, op één uitzondering na (de fooienpot), niets te maken met contante betaling voor bioscoopkaartjes of horeca-consumpties. Dit duidt erop dat de door de AP aangevoerde gevoelens van "psychosociale" onveiligheid behoren tot deze eerste categorie. Er is sprake van subjectieve, uit de lucht gegrepen, beweerde gevoelens van onveiligheid. Daaruit kan geen noodzaak of wettelijke grondslag worden afgeleid voor het weigeren van contante betaling.

Ad (2) Wat met betrekking tot deze categorie (reële, maar min of meer onherhaalbare oorzaken van psychosociale onveiligheid in het verleden) vooral opvalt, is dat de AP in haar motivering van haar besluit d.d. 8 april 2026 *niets* vermeldt over de situatie voorafgaand aan de verhuizing van Focus Filmtheater, in 2018, naar het huidige, grote pand. Voorafgaand daaraan van 1973 tot 2018, bevond de bioscoop zich in de Korenbeurs, een gebouw midden op de Korenmarkt. Contante betaling werd daar geaccepteerd. De Korenmarkt stond bekend om zijn ruige en lawaaiige uitgaansleven. Wat ik mij herinner, was dat bioscoopmedewerkers (vrijwilligers) vertelden over overlast van dronken personen die soms op de trap zaten en dan de toegang tot de bioscoop belemmerden, fietsen die lukraak werden geparkeerd en in de weg stonden, en over geluidsoverlast van de omringende muziekcafé's en disco's. Dit werd "*hinderlijk*" en "*irritant*" gevonden. Bioscoopbezoekers klaagden soms als het discogedreun de filmmuziek overstemde. Maar niemand zei iets over "*psychosociale onveiligheid*".

Fysiek en sociaal gezien zijn de huidige bioscoop aan het Audrey Hepburnplein en ook het Audrey Hepburnplein zelf *veel veiliger* dan de bioscoop op de Korenmarkt destijds. Maar toch "ontdekte" Focus Filmtheater in maart 2026, na de uitspraak van uw Afdeling op 11 februari, ineens dat er sprake zou zijn van "psychosociale onveiligheid", en dat die angstgevoelens zouden toenemen *als* contante betaling weer zou worden geaccepteerd... De AP nam vervolgens simpelweg aan dat die bewering zou kloppen en dat daar zelfs een wettelijke grondslag voor onvrijwillige gegevensverwerking uit valt af te leiden. Dit is totaal niet geloofwaardig. Het is niet objectief en niet objectiveerbaar, terwijl dat wel een eis is die het Hof van Justie van de EU (HvJ-EU) stelt, zoals hiervoor vermeld in paragraaf 2.5.3.

Ad (3) In haar motivering d.d. 8 april 2026 noemt de AP één enkel incident met betrekking tot contant geld waarvan het *op het allereerste gezicht* niet kan worden uitgesloten dat het zou kunnen behoren tot deze categorie van "psychosociale onveiligheid" (namelijk: herhaalbare incidenten). Dit was het incident "enkele jaren geleden" met de fooienpot die in de horeca van Focus zichtbaar en voor het grijpen stond opgesteld. Een persoon greep die fooienpot, rende ermee naar buiten en verdween. Er is geen enkele aanwijzing dat deze diefstal bij het horecapersoneel tot een psychosociale onveiligheidsbeleving zou hebben geleid. De AP heeft dat in haar motivering ook niet aangevoerd.

Ad (4) In haar motivering d.d. 8 april 2026 noemt de AP geen enkel incident of ander feit dat de oorzaak zou kunnen zijn van een op reële gronden gebaseerd gevoel van psychosociale onveiligheid *in relatie tot contante betaling* voor bioscoopkaartjes of horecaconsumpties in Focus Filmtheater. In deze specifieke zaak m.b.t. contante betaling is psychosociale onveiligheid geen reëel probleem, maar een imaginair en/of puur psychisch probleem.

2.5.5 Het vraagstuk van de locatiegebondenheid van vermeende onveiligheid

Het is opmerkelijk dat de AP in haar nieuwe besluit van 8 april 2026 twee incidenten die Focus Filmtheater in zijn reactie van 5(?) maart 2026 noemde, alleen in een voetnoot vermeldt. Dit betreft de enige door Focus genoemde incidenten die wèl betrekking hadden op contante betaling voor bioscoopkaartjes. Namelijk twee gebeurtenissen 150 kilometer van Arnhem vandaan, in het jaar 2022, bij een bioscoop in het centrum van de stad Groningen. Mensen stonden in de rij voor de balie om kaartjes te kopen, toen een gezette man van een jaar of veertig enkele bankbiljetten van de balie griste en ermee wegrende. Er was geen dreiging van geweld. Dit gebeurde twee keer, met een tussenpoos van ongeveer een maand, in het najaar van 2022.

In mijn zienswijze d.d. 14 maart 2026 heb ik beargumenteerd waarom deze twee diefstallen niet beschouwd kunnen worden als "HIC's" (high impact crimes).¹⁶ Kort gezegd: wanneer iemand je zakken rolt of je portemonnee van een cafétafeltje steelt, noem je dat ook geen "high impact crime". Het is vervelend en schandalig, maar het gebeurt al sinds er waardevolle voorwerpen bestaan.

Locatie als criterium

De reden waarom de AP juist deze twee incidentjes niet noemt in de motivering van haar besluit, terwijl de AP het stelen van lege statiegeldflessen wèl vermeldenswaard acht, is vermoedelijk dat het in dit geval ging om twee diefstallen die plaatsvonden op een locatie ver weg van Arnhem. In haar motivering legt de AP een nadruk op de locatie van Focus Filmtheater in het centrum van de stad Arnhem, en probeert een beeld te schetsen van ernstige, lokale dreiging.

In een dergelijke motivering ziet het er natuurlijk niet sterk uit als het meest recente incident met contante betaling voor bioscoopkaartjes dat men kan noemen, zich meer dan drie jaar geleden afspeelde aan de andere kant van het land, terwijl zelfs dáár geen onveiligheid was aangetoond.

Waterbedeffect

Ik ben het met de AP eens dat die twee Groningse incidentjes van drie jaar geleden het vermelden niet waard zijn. Maar ik wijs erop dat in de door mij in 2021 gevoerde rechtszaak m.b.t. de ingevoerde weigering van contante betaling in bussen, de AP èn uw Afdeling allebei een diametraal tegenovergestelde redenering volgden. In die zaak betoogde de AP namelijk dat uit enkele incidenten bij Rotterdam en Amsterdam kon worden geconcludeerd dat contante betaling in alle bussen in heel Nederland, ook in het verre Groningen, onveilig zou zijn.

De AP beriep zich hierbij op een hypothetisch "***waterbedeffect***". Als contante betaling alleen op Rotterdamse risicobuslijnen zou worden geweigerd ter preventie van overvallen, dan zouden elkaar opjuttende, doorgesnoven Rotterdamse jongetjes naar verwachting spoorlags de trein naar Groningen nemen om daar tussen Grijpskerk en Visvliet hetzelfde te gaan doen. Uw Afdeling accepteerde die redenering en achtte daarmee een noodzaak voor een landsbrede weigering van contante betaling in bussen aangetoond.¹⁷ Mijn argument dat e.e.a een puur hypothetisch, niet-objectiveerbaar karakter had, werd genegeerd. Dit maakte mij duidelijk hoe Lucia de Berk in 2003 d.m.v. een zg. "***schakelbewijs***" voor niet gepleegde moorden had kunnen worden veroordeeld.

¹⁶ Zienswijze d.d. 14 maart 2026 van Jonker aan AP, paragraaf 3.2.2 (pag. 16).

¹⁷ Uitspraak ABRS 10 nov. 2021, ECLI:NL:RVS:2021:2511, r.o. 12 (geciteerd in paragraaf 2.5.3 van dit beroepschrift)

Wat is de relatie tussen veiligheid en locatie?

Het vraagstuk rond het hypothetische "waterbedeffect" is om vier redenen relevant voor de onderhavige zaak.

(1) Ten eerste omdat het de vraag aan de orde stelt in hoeverre de bewering van de AP dat de locatie van Fous Filmtheater bepalend is voor veiligheid van contante betaling, steekhoudend is. Is dat zo, of zijn andere factoren van groter belang, zoals bijvoorbeeld de aanwezigheid van een afstortkluisje voor contant geld, een loket en betrouwbaar personeel?

(2) Ten tweede is het idee van een "waterbedeffect" relevant met het oog op implicaties van de weigering van contante betaling door een bioscoop op een bepaalde locatie. Als Focus Filmtheater contante betaling weer toestaat, gaat dit dan de eerder genoemde Rotterdamse jongetjes aantrekken omdat die dan gaan denken: *"Yes! Laten wij eens een arthouse-bioscoop in het oosten van het land gaan overvallen! Of wacht, misschien toch liever de Bijenkorf in Amsterdam?" ...?*¹⁸

(3) Ten derde impliceert het idee van een "waterbedeffect" dat er in de bevolking een constante behoefte bestaat aan het overvallen van winkels, café's, culturele instellingen en andere plekken waar contant geld wordt geaccepteerd. Het gaat dan om een behoefte die niet kan afnemen, maar zich alleen kan verplaatsen. Dit zou betekenen dat het weigeren van contante betaling door Focus Filmtheater al sinds 2018 heeft gezorgd voor een **verhoogd risico** in alle nabijgelegen winkels en horeca-gelegenheden zoals Café Dudok, Café Arnhems Meisje, het nabijgelegen filiaal van Albert Heijn, Bakker Hilvers, een ijsalon, een pizzeria, een winkel met biologische producten, een lingeriewinkel (is die er nog?) en natuurlijk alle winkels in de Weverstraat, de Bakkerstraat en de Koningstraat, waar bijna overal contante betaling wordt geaccepteerd.

(4) Als men in een hypothetisch "waterbedeffect" gelooft, of dat nu voor bussen is, voor bioscopen of voor horeca-gelegenheden of een combinatie daarvan, dan volgt daar ten vierde uit dat als er een noodzaak of gerechtvaardigd belang is om op één lokatie contante betaling te weigeren omwille van de veiligheid, die noodzaak of dat gerechtvaardigde belang er ook is om op alle andere lokaties contante betaling te weigeren. Na het centrum van Arnhem volgen dan de omringende wijken, vervolgens de buitenwijken en daarna de forenzendorpen en de naburige steden.

Ik **verzoek** uw Afdeling om in uw komende uitspraak aan te geven of u thans nog steeds, net als in 2021, van opvatting bent dat het bij de weigering van contante betaling niet nodig is om de noodzaak daarvoor op lokaal "detailniveau" aan te tonen, omdat er volgens u een waterbedeffect kan worden aangenomen. Als u van mening bent dat zo'n effect in het geval van bioscopen en horeca-gelegenheden niet bestaat, maar in het geval van bussen wel, dan **verzoek** ik u om in uw uitspraak te motiveren waarom dat naar uw mening zo is. Als u dat niet wilt motiveren, dan **verzoek** ik uw Afdeling om in uw uitspraak expliciet te vermelden dat u hier helemaal niet over wilt nadenken, en dat de bioscoop als verwerkingsverantwoordelijke dat, ongeacht art. 5.2 AVG, ook niet hoeft aan te tonen, en dat de AP als bestuursorgaan niet hoeft te toetsen of er aan artikel 5.2 AVG is voldaan - maar dat de noodzaak voor een geografisch onbeperkte weigering van contante betaling en afgedwongen verwerking van persoonsgegevens simpelweg kan worden aangenomen.

---

¹⁸ De Bijenkorf in Amsterdam accepteert contant geld. Bron: <https://www.debijenkorf.nl/klantenservice/Welke-betaalmethoden-accepteert-de-Bijenkorf> (geraadpleegd: 14 april 2026).

2.6 Tweede kernpunt: subsidiariteit (contante betaling als privacy-vriendelijk alternatief)

2.6.1 Contante betaling is een veilig en privacy-vriendelijk alternatief

Het **subsidiariteitsbeginsel** vloeit voort uit het beginsel van **minimale gegevensverwerking** (dataminimalisatie) dat is vastgelegd in artikel 5, eerste lid onder c AVG. Als het mogelijk is een legitiem doel te bereiken met een andere methode die minder gegevensverwerking vereist, dan moet de verwerkingsverantwoordelijke voor die andere methode kiezen of die andere methode althans beschikbaar stellen aan de betrokkenen bij eventuele gegevensverwerking voor dat doel.

Bij het beoordelen en kiezen van methodes voor het bereiken van doelen moet de verwerkingsverantwoordelijke bovendien, conform overweging (15) van de AVG, **technologieneutraliteit** in acht nemen. Dit betekent dat er voor de methode moet worden gekozen die de minste gegevensverwerking vereist, ongeacht eventuele voorkeuren van de verwerkingsverantwoordelijke voor een bepaalde technologie. Bijvoorbeeld een digitale technologie, of een analoge technologie.

Zoals ik hierna in paragraaf 2.7 (over doelbepaling) zal onderbouwen aan de hand van jurisprudentie van het HvJ-EU, moet als **hoofddoel** van de gegevensverwerking in dit specifieke geval worden beschouwd: "Het aanbieden van een filmvertoningsdienst". Dit is het doel dat met zo min mogelijk gegevensverwerking moet worden gerealiseerd.

Een **subdoel** daarbij is om het aanbieden van een filmvertoningsdienst op een voldoende veilige manier te realiseren. Een **tweede subdoel** is om bij het aanbieden van een filmvertoningsdienst een betaling van de kant van bioscoopbezoekers te ontvangen.

Het onjuiste standpunt waarop Focus Filmtheater en de AP zich hebben gesteld, is dat het redelijkerwijs niet mogelijk zou zijn het hoofddoel op een voldoende veilige manier te realiseren als contante betaling voor bioscoopkaartjes of horecaconsumpties wordt geaccepteerd. Met andere woorden, Focus en de AP stellen zich op het standpunt dat het accepteren van contante betaling aan de bioscoopbalie geen veilig "alternatief" zou zijn voor de betalingsmethodieken waar Focus zelf de voorkeur aan geeft: pin-betaling aan de balie en digitale betaling bij aanschaf van tickets via de website van de bioscoop. Bij die betalingsmethodieken worden persoonsgegevens verwerkt, terwijl er bij contante betaling geen persoonsgegevens worden verwerkt.

Mijns inziens blijkt alleen al uit het feit dat talloze winkels, horecagelegenheden en culturele instellingen nog steeds contante betaling accepteren, dat deze betalingsmethodiek nog steeds op een voldoende veilige manier kan worden gerealiseerd. Zie ook mijn eerdere toelichting daarover in paragraaf 2.5 van dit beroepschrift (over veiligheid). Daarom moet contante betaling in beginsel worden beschouwd als een adequaat alternatief voor pin-betaling en voor digitale betaling via internet, en wel een alternatief dat minder gegevensverwerking vereist.

Focus Filmtheater en de AP brengen hiertegen in dat het faciliteren van de methodiek van contante betaling van de bioscoop een buitenproportionele inspanning zou vergen, en dat die methodiek buitenproportionele kosten met zich mee zou brengen. Op deze tegenwerping zal ik hierna ingaan in paragraaf 2.6.2.

2.6.2 De proportionaliteit van contant geld als veilig alternatief

De AP volgt, in zijn beoordeling van de zaak (die op pagina 4 van het besluit d.d. 8 april 2026 begint), de bewering van Focus Filmtheater dat het accepteren van contante betaling voor de bioscoop buitenproportionele inspanningen en kosten met zich mee zou brengen. De AP schrijft:

De vraag of er voor Focus voor de hand liggende alternatieven zijn die de veiligheid van haar medewerkers op een andere manier waarborgen dan het weigeren van contante betaling, beantwoordt Focus negatief. De inhuur van een beveiligiger of de mogelijkheid voor baliemedewerkers van een afstortmogelijkheid brengen disproportionele kosten met zich mee.¹⁹

De AP maakt niet duidelijk waarom talloze winkels en horeca-gelegenheden in het stadscentrum van Arnhem de veiligheid van contante betaling voldoende kunnen waarborgen, maar waarom dit opeens buitenproportionele kosten met zich mee zou brengen voor Focus Filmtheater, gehuisvest in een riant gebouw dat een publieke functie vervult en dus toegankelijk zou moeten zijn voor iedereen, inclusief mensen die hechten aan hun grondrecht op privacy.

Zonder enig onderzoek probeert de AP het argument dat er sprake zou zijn van buitenproportionaliteit, te onderbouwen met de bewering dat er onder bioscoopbezoekers en bezoekers van de horeca van Focus geen of nauwelijks **behoefte** zou zijn om contant te betalen. De AP schrijft:

Aangezien in de afgelopen jaren is gebleken dat er bij bezoekers geen of nauwelijks behoefte is om contant te kunnen betalen zal het invoeren daarvan, al dan niet met het treffen van de dan noodzakelijke beveiligingsmaatregelen, qua kosten en administratie niet te rechtvaardigen zijn.²⁰

Dat is een gotspe. Als je contante betaling in "de afgelopen jaren" weigert, zoals Focus, kun je niet vaststellen in welke mate bezoekers behoefte hebben aan contante betaling. Verreweg de meeste bezoekers willen geen conflict maar willen wel een film zien of een consumptie nuttigen. Zij zullen dus niet actief protesteren tegen de weigering, maar daaraan gehoorzamen. Ik heb daar in mijn zienswijze d.d. 14 maart 2026 ook op gewezen,²¹ maar de AP negeert dat.

De AP stelt in zijn besluit d.d. 8 april 2026 in dit verband in een voetnoot: *"Reden waarom bij de nieuwbouw van het theater in 2018 bewust geen infrastructuur is opgenomen ter ondersteuning van de verwerking van contante betalingen."*²² Dit is misleidend, omdat de laatste ca. twee jaar het gebruik van contant geld door Focus ook in het oude gebouw aan de Korenmarkt weliswaar niet werd geweigerd, maar wel al ontmoedigd (door mensen die contant wilden betalen, te verwijzen naar de bar op de eerste verdieping). Uit onderzoek van De Nederlandse Bank (DNB) in 2025 blijkt dat 92% van de Nederlanders het belangrijk vindt om met contant geld te **kunnen** betalen. 68% van de Nederlanders draagt bankbiljetten bij zich, en 73% draagt munten bij zich.²³

---

19 Besluit d.d. 8 april 2026 van de AP, r.o. 24 (pag. 7).

20 Ibid.

21 Zienswijze d.d. 14 maart 2026 van Jonker aan AP, paragraaf 3.1.4 (pag. 14).

22 Besluit d.d. 8 april 2026 van de AP, voetnoot 9 (pag. 7).

23 <https://www.dnb.nl/algemeen-nieuws/nieuws-2025/nederlanders-staan-achter-contant-geld-ongeacht-of-ze-het-gebruiken/> (19 juni 2025; geraadpleegd: 15 april 2026).

Van alle betalingen wordt in Nederland nog steeds ca. 20% contant gedaan, en in Nederland lijkt dat percentage zich de afgelopen jaren te stabiliseren. In andere Europese landen is het percentage contante betalingen nog aanzienlijk hoger, gemiddeld zo'n 50% van de transacties. DNB schreef hierover in januari 2025:

Cash nog steeds populair in Europa, maar gebruik neemt verder af

Digitale betalingen zijn in het eurogebied in opmars, maar contant geld is in 2024 nog steeds het meest gebruikte betaalmiddel aan de kassa. Meer dan de helft (52%) van alle betalingen werd in 2024 contant afgerekend. **In Nederland ligt dat met ongeveer één op de vijf aanmerkelijk lager.** Dit blijkt uit een grootschalig, tweejaarlijks onderzoek van de Europese Centrale Bank (ECB) naar het betaalgedrag in het eurogebied.

Contant geld is het meest populaire betaalmiddel in veertien van de twintig eurolanden. In Slovenië, Malta, Oostenrijk en Italië worden nog meer dan 60% van alle betalingen contant afgerekend. In Finland en Nederland is dat minder dan 30% (figuur 1). Uit het vorige onderzoek van de ECB, uit 2022, bleek dat nog 59% van de betalingen in de eurolanden contant aan de kassa werd afgerekend. Het gebruik van contant geld is dus met 7%-punt gedaald in de afgelopen twee jaar. **In Nederland bleef de ontwikkeling stabiel.**

Van alle eurolanden, maken Nederlanders aan de kassa het meest gebruik van elektronische betaalmogelijkheden. En we gebruiken daarbij ook meer dan in andere eurolanden onze telefoon: bij bijna één op de vijf betalingen. Dat is twee keer zo veel als in Finland en Ierland (10%), de twee andere landen van de top drie betalende met mobiele telefoon.

Uit het onderzoek van de ECB blijkt verder dat een ruime meerderheid van de ondervraagden uit alle eurolanden (62%) het belangrijk vindt dat winkeliers contant geld accepteren. Van die groep vindt de helft het zelfs 'zeer belangrijk' dat die mogelijkheid bestaat. Dat geldt zelfs in landen als België, Luxemburg en Finland, waar consumenten voor het merendeel van de aankopen aan de kassa andere betaalmogelijkheden gebruiken. Nederlanders hechten minder aan acceptatie van contant geld in winkels: 45% zegt dit belangrijk of zeer belangrijk te vinden.

Gemiddeld hebben Europeanen 59 euro op zak aan het begin van de dag. De doorsnee Nederlander heeft het minste contant geld op zak: 35 euro. In 2022 was dat nog 46 euro. Samen met Finland en Frankrijk is Nederland een van de drie landen waar mensen 50 euro of minder op zak hadden. Cyprioten en Luxemburgers hebben het meeste geld aan het begin van de dag in hun portemonnee: 82 euro.

Dit jaar heeft de ECB voor het eerst gevraagd naar de bezorgdheid over privacy bij digitale betalingen. Digitale betalingen zijn online betalingen of betalingen aan de kassa met de pinpas of mobiele telefoon. Drie op de vijf inwoners van eurolanden geven aan dat zij zich wel eens zorgen maken of hun privacy wordt gewaarborgd bij digitale betalingen. Nederlanders maken zich hier het minst druk over: **32% geeft aan bezorgd te zijn over de privacy bij digitale betalingen.**²⁴

Zelfs onder de door gehoorzame eenheidsworst-mainstream-media vooral sinds medio 2020 ijverig in slaap gesuste Nederlanders bestaat er dus nog steeds een **aanzienlijke behoefte** aan privacy-vriendelijke, contante betaling. Uitermate vreemd dat de AP, nota bene onze privacy-toezichthouder, ons het omgekeerde wil laten geloven. Wat is eigenlijk de agenda van de AP?

---

²⁴ <https://www.dnb.nl/algemeen-nieuws/nieuws-2025/cash-nog-steeds-populair-in-europa-maar-gebruik-neemt-verder-af/> (gepubliceerd 21 januari 2025; door mij gedownload 15 april 2026; vet-cursief door mij).

2.7 Derde kernpunt: is het doel "(sociale) veiligheid" welbepaald en uitdrukkelijk omschreven?

2.7.1 Een vaag containerbegrip is niet "welbepaald en uitdrukkelijk omschreven"

Het thans bestreden besluit d.d. 8 april 2026 van de AP komt voort uit een opdracht aan de AP van uw Afdeling in uw uitspraak van 11 februari 2026. In die uitspraak heeft u de AP opdracht gegeven om een beter gemotiveerd besluit te nemen dan het BOB van 27 november 2019. In uw uitspraak heeft u echter nog meer overwegingen genoemd en daarmee aanwijzingen gegeven aan de AP.

Eén van die aanwijzingen was de onder r.o. 13 en 14 van de uitspraak verwoorde opvatting van uw Afdeling dat de blote aanduiding "(sociale) veiligheid" op zichzelf voldoende zou zijn om te voldoen aan het vereiste in artikel 5.1.b AVG juncto artikel 5.2 AVG dat er een "welbepaald en uitdrukkelijk omschreven" doel voor de verwerking van persoonsgegevens wordt aangetoond.

Dit is een misvatting, waarmee uw Afdeling uw eigen opdracht aan de AP om een nieuw besluit beter te motiveren, al meteen onderuit heeft gehaald. Want als een "betere" motivering in de ogen van het hoogste Nederlandse bestuursrechtelijke rechtscollege kennelijk een motivering kan zijn waarin een vaag containerbegrip van één of twee woorden voldoet aan het criterium "welbepaald en uitdrukkelijk omschreven", dan is het duidelijk dat uw Afdeling de lat op dit punt zo absurd laag legt, dat er in feite sprake is van een rechterlijke vrijbrief aan de AP om op dit punt **helemaal niets substantieels** te motiveren.

De rechterlijke handelwijze van uw Afdeling op dit punt is vergelijkbaar met de handelwijze van een rechter in de volgende, denkbeeldige casus, waarbij ik de criteria "welbepaald" en "uitdrukkelijk omschreven" heb vervangen door "bestand tegen alle lokaal voorkomende weersomstandigheden" en "voorzien zijn van elektrische leidingen en stopcontacten":

Een Nederlandse gemeente verleent aan een aannemer vergunning om een huis te bouwen "in overeenstemming met de geldende bouwvoorschriften", waarbij in die bouwvoorschriften vermeld staat dat een nieuw te bouwen huis "bestand moet zijn tegen alle lokaal voorkomende weersomstandigheden" en "voorzien moet zijn van elektrische leidingen en stopcontacten".

De aannemer bouwt vervolgens een huis uit bamboestokken, plakband en vellen A3-papier, met een stopcontact dat via een elektriciteitskabel verbonden is met een oplaadbare batterij zoals die ook gebruikt wordt in zaklantaarns die kunnen worden aangeschaft in outdoor-winkel Bever.

De koper van het huis vindt de geleverde kwaliteit onacceptabel en stapt naar de rechter. Die rechter oordeelt dan, in woorden die het betreffende deel van uw uitspraak van 11 februari 2026 (namelijk onder r.o. 13 en 14 in uw uitspraak) parafraseren:

- "De bouwwijze is niet 'bestand tegen lokale weersomstandigheden' (vgl. r.o. 13, eerste zin);
- "De bouwwijze kan wèl daartegen bestand zijn" (vgl. r.o. 13 tweede alinea);
- "De bouwwijze is alleen bestand tegen lokale weersomstandigheden als het weer goed is en het niet regent" (vgl. r.o. 13 derde alinea);
- "Er kan niet worden vastgesteld of de bouwwijze bestand is tegen lokale weersomstandigheden (vgl. r.o. 14).

In een aanvulling op een bezwaarschrift in een andere procedure bij de AP, waarvoor uw uitspraak van 11 februari 2026 eveneens relevant is, heb ik deze wijze van redeneren van uw Afdeling betiteld als een het koken van een "modderig taalsoepje":

Nadat de RvS onder r.o. 7 en r.o. 10 uitvluchten naar voren heeft gebracht om niet (of althans niet rechtstreeks) aan artikel 8 EVRM te hoeven toetsen, doet de RvS onder r.o. 13 en 14 twee dingen ter ondervanging van het daarmee door hemzelf gecreëerde rechtsvacuüm:

- (1) het vacuüm nog wat verder vergroten, door te beweren dat een containerbegrip van één of twee woorden "welbepaald en uitdrukkelijk omschreven" is als doel waarvoor gegevensverwerking nodig zou zijn, met verwijzing naar zijn eigen, eerdere uitspraak van 10 november 2021, waarin dat ook simpelweg werd beweerd;
- (2) een paradoxale en incoherente stoplap opvoeren met als doelen om:
  - a) het door de RvS zelf gecreëerde rechtsvacuüm aan het zicht te onttrekken;
  - b) het hoger beroep in dit specifieke geval ondanks het gecreëerde rechtsvacuüm toch gegrond te kunnen verklaren.

Ik zal deze beide componenten van r.o. 13 hier achtereenvolgens bespreken

Ad (1) De pretentie dat een containerbegrip "welbepaald en uitdrukkelijk omschreven" is

In de eerste twee alinea's van r.o. 13 kooft de RvS een modderig taalsoepje om te verdoezelen dat hij hier onzin verkondigt. In de eerste alinea stelt de RvS dat een summier, abstract containerbegrip zoals "(sociale) veiligheid" toch "welbepaald en uitdrukkelijk omschreven" zou zijn, onder verwijzing naar zijn even onzinnige stellingname op dat punt in zijn eerdere uitspraak in 2021. (...)

In de tweede alinea zwakt de RvS deze onzinnige stellingname vervolgens weer af door daar te stellen dat "(sociale) veiligheid" een gerechtvaardigd doel "**kan**" zijn. Dat klopt dan **in algemene zin** weer wel, want of het een gerechtvaardigd doel is, hangt af van een nadere, "welbepaalde en uitdrukkelijke" omschrijving van dat doel. Maar **in dit concrete geval**, waarover de RvS thans een uitspraak doet, ontbreekt een dergelijke "welbepaalde en uitdrukkelijke" omschrijving. Daarom is ook deze tweede alinea misleidend, omdat de RvS hier ten onrechte de suggestie wekt dat de term "(sociale) veiligheid" ook in dit concrete geval een gerechtvaardigd doel "kan" zijn, dus ook zonder dat een welbepaalde en uitdrukkelijke omschrijving voorhanden is.

Op deze manier probeert de RvS niet alleen aan zichzelf, maar ook aan de AP een vrijbrief te geven om, ook in toekomstige gevallen, de pretentie vol te houden dat summier geformuleerde containerbegrippen toch "welbepaald en uitdrukkelijk omschreven" zouden zijn - dit om de AP alle ruimte voor willekeur te geven en burgers hun rechten juist te ontnemen.

Verderop in de uitspraak (zie straks onder "Ad (2)") zal echter blijken dat de RvS in dit concrete geval, als puntje bij paaltje komt, de AP toch wil terugfluiten bij een dergelijke uitoefening van onredelijke willekeur. (...)

Ad (2) Een paradoxale en incoherente stoplap

Nadat de RvS in (...) de eerste twee alinea's van r.o. 13 een rechtsvacuüm heeft gecreëerd, gebruikt de RvS de laatste alinea van r.o. 13 en de eerste en enige alinea van r.o.14 om dat rechtsvacuüm in dit concrete geval weer te vullen met een stoplap.

In de derde, d.w.z. de laatste alinea van r.o. 13 stelt de RvS opeens, in strijd met de eerste alinea van datzelfde r.o. 13, dat de veiligheid van de medewerkers van de bioscoop juist géén gerechtvaardigd doel zou zijn. Waarom dan niet? Omdat de maatregel die de bioscoop ter verwezenlijking van het doel heeft getroffen, in dit geval geen aantoonbaar effect heeft. De RvS neemt hier het onzinnige standpunt in dat de gerechtvaardigheid van een doel afhankelijk is van de effectiviteit van de middelen waarmee dat doel wordt nagestreefd.

Volgens deze onzinnige redenering van de RvS zou bijvoorbeeld ook het doel van een badmeester aan het strand om een kind uit het water te redden, niet gerechtvaardigd zijn als het kind al zover is afgedreven dat de badmeester er niet meer naartoe kan zwemmen. De RvS verwacht hier de gerechtvaardigheid van een doel en de gerechtvaardigheid van een middel met elkaar. (...)

Hebben de hooggeschoolde academici van de Raad van State dan nooit mogen genieten van die basale educatie? Natuurlijk wel. Zij kennen het onderscheid tussen doel en middel best wel. Maar zij willen dat onderscheid in dit geval even vergeten, omdat het ze nu even niet goed uitkomt. Hun doel is nu namelijk niet om juridische of feitelijke helderheid en rechtszekerheid te scheppen, maar om de macht van het bestuur om met willekeur besluiten te nemen, te beschermen. Dat is een politiek doel. Het middel dat zij voor dat doel inzetten, is het creëren van verwarring tussen doel en middel. Kortom: een slecht, burgervijandig doel dat door de RvS wordt nagestreefd met een slecht, burgervijandig middel.

Achter r.o. 14 vergroot de RvS haar eigen verwarring, bedoeld om procespartijen en het publiek mee te besmetten, nog wat verder door te stellen dat de gerechtvaardigheid van het doel van de gegevensverwerking "niet kan worden vastgesteld". De RvS heeft nu in één en dezelfde uitspraak vier verschillende, deels met elkaar strijdige dingen beweerd of gesuggereerd over het doel:

- Het doel ("(sociale) veiligheid") is niet gerechtvaardigd (r.o. 13, eerste zin);
- Het doel kan wèl gerechtvaardigd zijn (r.o. 13 tweede alinea)
- Het doel is alleen gerechtvaardigd als het middel voor het bereiken ervan, effectief is (r.o. 13 derde alinea);
- Er kan niet worden vastgesteld of het doel gerechtvaardigd is (r.o. 14).

In werkelijkheid is de situatie veel simpeler: het doel is wel gerechtvaardigd, maar het is in dit geval niet welbepaald en niet uitdrukkelijk omschreven, terwijl de AVG dat wel vereist. De wet (de AVG) biedt hier een prima instrumentarium om te concluderen dat de AP ten onrechte heeft geconcludeerd dat er een wettelijke grondslag voor de gegevensverwerking zou zijn aangetoond. Maar de RvS wenst dat wettelijke instrumentarium niet toe te passen en wringt zich in allerlei bochten om met een stoplap zijn eigen onwil om de wet te volgen, te omzeilen en tegelijk te maskeren. Dit doet de RvS niet om juridische redenen, maar om politieke redenen. De RvS wil aan bestuurders en politici die persoonsgegevens willen laten

verwerken, de ruimte bieden om dat met willekeur te doen zonder hun doelen met die gegevensverwerking "welbepaald en uitdrukkelijk" te omschrijven. Dus moet dat wettelijke criterium genegeerd en zoekgemaakt worden.²⁵

In mijn standpuntbepaling d.d. 19 februari 2026 (getiteld: *Rechtspraak als "the noise of time"?* Zie bijlage 3 bij dit beroepschrift) naar aanleiding van uw uitspraak van 11 februari 2026 heb ik dit als volgt samengevat:

Ik had aangevoerd dat **het doel** "(sociale) veiligheid" in zijn algemeenheid legitiem is, maar zonder nadere specificatie en concretisering **niet "welbepaald en uitdrukkelijk omschreven"** is, terwijl de AVG dat wel vereist met betrekking tot het doel waarvoor persoonsgegevens worden verwerkt.

In zijn uitspraak laat de RvS zich hierover op een dubbele manier uit. Enerzijds zegt de RvS een dergelijke, zeer algemene term wèl voldoende "**welbepaald en uitdrukkelijk omschreven**" te vinden, en verwijst daarbij naar zijn eigen eerdere uitspraak in 2021 in een door mij gevoerde zaak. Dat was destijds een lamentabele en zeer onjuiste uitspraak. Een kind kan begrijpen dat zeer algemene termen zoals "veiligheid", "fraudebestrijding", "terrorismebestrijding" of "het tegengaan van kinderporno" op zichzelf **niet "welbepaald en uitdrukkelijk omschreven zijn"**, als de woorden "**welbepaald en uitdrukkelijk omschreven**" tenminste nog enige betekenis hebben.²⁶ Immers, dat was juist de reden waarom deze woorden in de wetstekst van de AVG zijn opgenomen. Maar de RvS kiest ervoor om dat niet te begrijpen en niet in de wet te "lezen".

Mogelijk wil RvS zijn eigen eerdere uitspraak niet afvallen (ter preventie van gezichtsverlies??). Of misschien wil de RvS ervoor zorgdragen dat die wetstekst niet door burgers gebruikt kan worden om serieuze rechtszekerheid aan te ontlenuen, want dat zou de willekeur en manoeuvreerruimte van de overheid beperken, en dat willen regenten niet.

Maar anderzijds stelt de RvS **nu**, heel vreemd, dat de rechtbank, in dit nieuwe geval m.b.t. bioscoopkaartjes, "ten onrechte heeft overwogen dat veiligheid een gerechtvaardigd doel is", omdat er geen bewijs is geleverd dat de veiligheid van medewerkers in het geding is.

---

25 Aanvulling d.d. 4 maart 2026 (*Privacytoezicht gehoorzaam aan politieke signaalwerking*) van bezwaarschrift Jonker in bezwaarprocedure over de weigering van de AP om te onderzoeken en handhaven m.b.t. het opeisen van persoonsgegevens door spoorwegmaatschappijen, paragraaf 4.4: "Implicaties van de politiek-juridische uitspraak van de RvS", pp. 21-23. Zie: <https://privacyfirst.nl/artikelen/hoger-beroep-michiel-jonker-inzake-privacy-aantastingen-connexion-en-ns/> (update 9 maart 2026). Tevens rechtstreeks downloadbaar als pdf-bestand via: <https://privacyfirst.nl/wp-content/uploads/2026-03-04-prv-AP-trein-nav-uitspr-ABRS-contant.pdf>

26 Zonder nadere, uitdrukkelijke omschrijving van de doelen "veiligheid" en "terrorismebestrijding" kan omwille van die doelen bijvoorbeeld de verkoop van broodmessen en de verkoop van boeken waarin geweld voorkomt, worden verboden. En kan voor het doel van "kinderpornobestrijding" de verkoop en het bezit van ALLE porno worden verboden en strafbaar gesteld. Daarbij inbegrepen boeken zoals "Lady Chatterley's Lover", dat in de VS al uit steeds meer bibliotheken wordt geweerd. Voor het doel van "fraudebestrijding" kan alle contante betaling worden afgeschaft en kan elke transactie, ook de aankoop van een pakje boter in de supermarkt, per persoon worden geregistreerd, evenals het bezoek van elke persoon aan de film "Last Tango in Paris", waarin een pakje boter voorkomt dat wordt gebruikt als glijmiddel bij een verkrachting. Kijken naar films over Djenghis Khan, Napoleon, Hitler, Fidel Castro, de psychopaat Ripley, Carlos de Jackal en andere moordenaars kan met het oog op het algemeen geformuleerde doel van "terrorismebestrijding" ook aan registratie worden onderworpen (met het oog op risicopreventie en -mitigatie, want sommige mensen raken door zulke films geïnspireerd).

Dat is vreemd, omdat dat bewijs in die zaak in 2021 óók niet geleverd was, zoals ik destijds ook had beargumenteerd. Destijds vond de RvS dat geen enkel bezwaar en negeerde het gewoon. Waarom verlangt de RvS nu opeens méér bewijs dan destijds? De meest plausibele verklaring lijkt mij dat de RvS zijn eigen ommezwaai een beetje probeert te camoufleren. (...)

Ook maakt de RvS niet duidelijk waarom het doel "veiligheid" op zichzelf niet gerechtvaardigd zou zijn. Natuurlijk is het dat wel. Mogelijk is dit wat ongelukkig geformuleerd.²⁷

Ik begrijp dat uw Afdeling mijn kritiek op dit punt, zoals hierboven verwoord, wellicht niet prettig zal vinden. Graag wil ik benadrukken dat mijn kritiek **niet** bedoeld is om het gezag, de gezaghebbendheid of de overtuigingskracht van uw Afdeling op enige wijze te ondermijnen, maar juist om uw Afdeling te stimuleren om weer tot een vorm van **welverdiende en daarmee duurzamere** gezaghebbendheid te komen. Op de problematiek m.b.t. de toelaatbaarheid en aanvaardbaarheid van kritiek van burgers en politici op rechterlijke uitspraken ben ik ingegaan in mijn standpuntbepaling d.d. 19 februari 2026 (zie bijlage 3 bij dit beroepschrift).²⁸

Met andere woorden, ik verzoek u om mijn kritiek niet op te vatten als "op de persoon gericht" of zelfs maar "indirect op de persoon gericht", maar als zakelijke kritiek, waarbij ik wel sociaal-psychologische processen betrek die invloed hebben op de rechtsvorming. Ik ben ervan overtuigd dat rechtssociologische inzichten²⁹ niet alleen kunnen bijdragen aan het op afstand begrijpen van wat er in de rechtspraak gebeurt, maar ook aan het bewustzijn van rechters zelf daarover en daarmee aan een verbetering van de kwaliteit van hun rechtspraak - inclusief **uw** rechtspraak.³⁰

Ik begrijp dat de AP in haar thans door mij bestreden besluit van 8 april 2026 uw uitspraak van 11 februari 2026 moest volgen. Het gaat hier echter wel om rechtsprincipes en normen van redelijkheid die zijn vastgelegd in regelgeving die reeds lang bestaat, waaronder de in 2018 in werking getreden AVG. Jurisprudentie van het HvJ-EU m.b.t. regelgeving heeft een terugwerkende kracht tot op het tijdstip van inwerkingtreding van de betreffende Europese regelgeving.

Met het oog hierop **verzoek** ik uw Afdeling om uw opvatting over (de toepassing van) het in de AVG opgenomen criterium van "welbepaaldheid en uitdrukkelijke omschrevenheid" te heroverwegen ten behoeve van uw komende uitspraak in de onderhavige zaak.

---

27 Standpuntbepaling d.d. 19 februari 2026 van Jonker (*Rechtspraak als "the noise of time"?*), paragraaf 2, hoofdpunt 4 (pag. 3), n.a.v. uitspraak d.d. 11 februari 2026 van de RvS (ECLI:NL:RVS:2026:746). Zie: <https://privacyfirst.nl/artikelen/rechtszaak-tegen-weigering-contant-geld-door-bioscoop/> (update 23 februari 2026). Tevens rechtstreeks downloadbaar (pdf) via: <https://privacyfirst.nl/wp-content/uploads/2026-02-19-Rechtspraak-noise-of-time.pdf>

28 Ibid., paragrafen 4 en 5 (pp. 11-23).

29 "De **rechtssociologie** is een onderdeel van de sociologie waarbinnen onderzoek wordt verricht naar de wisselwerking tussen het recht en de samenleving. Thema's binnen het vakgebied zijn onder meer: ● de relatie tussen waarden, normen en sancties; ● de manier waarop normen betekenis krijgen binnen bepaalde culturen en maatschappelijke structuren; ● de rol van instituties in (de vorming van) patronen van denken en handelen; ● het verloop van processen van socialisatie; ● de effecten van juridisering van conflicten; ● de verschillen tussen formeel recht en recht in de praktijk. Onderwijs en onderzoek op het gebied van rechtssociologie vindt voornamelijk plaats aan universiteiten met een faculteit Rechtsgeleerdheid." Bron: <https://nl.wikipedia.org/wiki/Rechtssociologie> (geraadpleegd: 26 april 2026).

30 Zie bijvoorbeeld: Mr. drs. J.E. (Joyce) Esser, "Recht, rechter, rechtsvorming - een agonistisch perspectief", in: *Ars Aequi*, oktober 2020, <https://scholarlypublications.universiteitleiden.nl/access/item%3A3141619/view>

2.7.2 Jurisprudentie van het HvJ-EU over vaststelling van het doel van gegevensverwerking

In mijn zienswijze d.d. 14 maart 2026 (zie bijlage 2 bij dit beroepschrift) heb ik de AP, voorafgaand aan het besluit van de AP d.d. 8 april 2026, geattendeerd op jurisprudentie van het HvJ-EU over het vaststellen van verwerkingsdoelen. Mijn inbreng luidde als volgt:

Over het huidige doel van de gegevensverwerking die plaatsvindt bij pin-betaling voor bioscoopkaartjes, schrijft Focus onder r.o. 13 en 14 het volgende:

r.o. 13. Focus deelt de conclusie van de AP dat het gegevens verwerkt voor de uitvoering van een overeenkomst (artikel 6, lid 1 onder b van de AVG). Op haar website heeft de APe en toelichting gegeven op deze grondslag. Daarin wordt vermeld dat een verwerker *"zich op deze grondslag [mag] baseren als u een overeenkomst heeft met iemand en u die overeenkomst niet kunt uitvoeren zonder ook persoonsgegevens te verwerken."*

r.o. 14. De verwerking van gegevens vindt plaats bij de pinbetaling en Focus meent dan ook dat het doel van de verwerking (artikel 5, eerste lid, aanhef en onder b van de AVG) is om de betaling tot stand te brengen. Dit doel is welbepaald en gerechtvaardigd. Betaling is immers een kernvoorwaarde voor een overeenkomst om tot stand te komen.

Voor het bepalen wat het werkelijke doel is van gegevensverwerking in geval van het afsluiten en uitvoeren van een koopcontract waarbij een toegangsbewijs wordt geleverd, heeft het Hof van Justitie van de EU (HvJ-EU) op 9 januari 2025 een relevante uitspraak gedaan in een zaak met betrekking tot Franse treintickets. Ik zal hieronder de relevante passage (r.o 33-36) in die uitspraak citeren en bespreken. Ik heb enkele belangrijke termen vetgemarkeerd en onderstreept:

33 Dienaangaande moet de verwerking van persoonsgegevens, om als noodzakelijk voor de uitvoering van een overeenkomst in de zin van die bepaling te kunnen worden beschouwd, **objectief onontbeerlijk** zijn om een **doel te bereiken dat integrerend deel uitmaakt van de aan de betrokkene te leveren contractuele prestatie**. De verwerkingsverantwoordelijke moet dus kunnen aantonen in welk opzicht het **hoofddoel** van de overeenkomst zonder deze verwerking niet zou kunnen worden bereikt (arrest van 12 september 2024, HTB Neunte Immobilien Portfolio en Ökorenta Neue Energien Ökostabil IV, C-17/22 en C-18/22, EU:C:2024:738, punt 43 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

34 Het feit dat een dergelijke verwerking **in de overeenkomst is vermeld of louter nuttig is voor de uitvoering ervan, is in dit verband op zich irrelevant**. Voor de toepassing van de in artikel 6, lid 1, eerste alinea, onder b), AVG bedoelde rechtvaardiging is namelijk doorslaggevend dat de verwerking van persoonsgegevens door de verwerkingsverantwoordelijke essentieel is voor de correcte uitvoering van de tussen hem en de betrokkene gesloten overeenkomst en dat er dus geen bruikbare, minder ingrijpende alternatieven bestaan (arrest van

12 september 2024, HTB Neunte Immobilien Portfolio en Ökorenta Neue Energien Ökostabil IV, C-17/22 en C-18/22, EU:C:2024:738, punt 44 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

35 In dit verband moet de toepasselijkheid van artikel 6, lid 1, eerste alinea, onder b), AVG in de context van een overeenkomst die bestaat in verschillende diensten of **verschillende afzonderlijke elementen van dezelfde dienst die onafhankelijk van elkaar kunnen worden uitgevoerd**, voor elk van deze diensten **afzonderlijk worden beoordeeld** [arrest van 4 juli 2023, Meta Platforms e.a. (Algemene gebruiksvoorwaarden van een online sociaal netwerk), C-252/21, EU:C:2023:537, punt 100].

36 In casu staat vast dat het **hoofddoel** van de in het hoofdgeding aan de orde zijnde **overeenkomst** erin bestaat **klanten een spoorvervoersdienst aan te bieden**. (...)³¹

Van belang in de hierboven geciteerde tekst zijn de volgende punten:

- Het HvJ-EU geeft aan dat het criterium voor de beoordeling van noodzakelijkheid is of er sprake is van "***objectieve onontbeerlijkheid***" voor het bereiken van een doel van de gegevensverwerking dat "***integreerend deel uitmaakt***" van de aan de betrokkene te leveren contractuele prestatie.
- Het HvJ-EU maakt in dat verband onderscheid maakt tussen het "***hoofddoel***" van de contractuele overeenkomst en eventuele overige doelen, waarbij de noodzakelijkheid van de gegevensverwerking voor elk van die verschillende doelen "afzonderlijk" moet worden beoordeeld.
- Het HvJ-EU identificeert als hoofddoel van de contractuele overeenkomst "***het aanbieden van een spoorvervoersdienst aan de klant***".

Hieruit valt af te leiden dat wanneer het in plaats van treintickets (treinkaartjes, vervoersbewijzen), over bioscooptickets (bioscoopkaartjes, toegangsbewijzen) gaat, het hoofddoel van de contractuele overeenkomst tussen Focus en mij als bioscoopganger gedefinieerd moet worden als "***het aanbieden van een filmvertoningsdienst aan de klant***".

Ten onrechte probeert Focus om een ondergeschikt doel ("het totstandbrengen van de betaling") in de plaats te stellen van het hoofddoel ("het aanbieden van een filmvertoningsdienst aan de klant"). Met andere woorden: Focus probeert om een middel uit te roepen tot doel, om zo zijn eigen voorkeur voor een bepaald middel te rechtvaardigen ***zonder dat de inzet van dit middel nodig is voor het bereiken van het hoofddoel***.

---

31 Antwoord d.d. 9 januari 2025 (C-394/23) van het HvJ-EU op de prejudiciële vragen van de Conseil d'État. In het Nederlands raadpleegbaar achter de volgende link: <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?mode=DOC&pageIndex= 0&docid=294110&part=1&doclang=NL>

Nu het gaat om een middel dat méér gegevensverwerking vereist dan "objectief onontbeerlijk" is voor het bereiken van het hoofddoel, schendt Focus daarmee het principe van dataminimalisatie, het noodzakelijkheidsbeginsel en het subsidiariteitsbeginsel, zoals vastgelegd in de AVG.

Ik verzoek de AP om niet mee te gaan in deze oneigenlijke redenering van Focus, maar de correcte uitleg van het HvJ-EU inzake het doel van het contract te volgen in uw komende, nieuwe besluit naar aanleiding van mijn handhavingsverzoek.³²

In haar besluit op bezwaar reageert de AP uitermate summier op het primaire standpunt van Focus Filmtheater, en zwijgt volledig over mijn zienswijze in reactie daarop, alsof de AP de aandacht (ook van uw Afdeling) daar zo min mogelijk op wil vestigen. De AP schrijft hierover slechts:

12. Gelet op de voorgeschiedenis in deze zaak en gezien de uitspraak van de Afdeling, volgt de AP Focus niet in haar primaire betoog dat het enige doel van de verwerking van persoonsgegevens bestaat uit het uitvoeren van de overeengekomen betaling.³³

Hoewel de AP het primaire betoog van Focus terecht niet volgt, gaat de AP op deze wijze ten onrechte voorbij aan mijn betoog over het **hoofddoel** van de gegevensverwerking, over het door het HvJ-EU genoemde vereiste van **objectieve onontbeerlijkheid** van de gegevensverwerking, en over de implicaties daarvan voor een **wettelijke grondslag** voor de gegevensverwerking.

Ook gaat de AP op deze wijze ten onrechte voorbij aan de implicaties van de jurisprudentie van het HvJ-EU voor de wijze waarop **verwerkingsdoelen moeten worden geanalyseerd en omschreven**.

Gezien het enkele verwerkingsdoel van Focus ontbreekt er een wettelijke grondslag

Uit de jurisprudentie van het HvJ-EU blijkt dat het verwerkingsdoel dat Focus in zijn primaire betoog van 5(?) maart 2026 expliciet noemt als zijnde het **enige** verwerkingsdoel, **géén wettelijke grondslag** oplevert voor verwerking van persoonsgegevens zonder instemming van de betrokkenen (d.w.z. de bezoekers van de bioscoop en de bijbehorende horeca). Het was dus (juridisch gezien) niet handig van Focus om dit doel expliciet als enige verwerkingsdoel op te voeren. Focus Filmtheater schoot zichzelf hiermee in de voet.

Dit kwam de AP kennelijk niet goed uit, waarschijnlijk omdat de AP haar eigen rol in deze zaak heimelijk niet opvat als die van een toezichthouder/handhaver, maar als die van een advocaat van Focus Filmtheater. De klant van deze advocaat gedroeg zich contraproductief, dus besloot de advocaat om de contraproductieve uitlatingen van de klant te verdoezelen.

Als de AP zich had opgesteld als een toezichthouder die de wet handhaaft, dan had de AP simpelweg kunnen concluderen dat Focus met een dergelijk, exclusief verwerkingsdoel, gezien de jurisprudentie van het HvJ-EU, géén wettelijke grondslag heeft voor de betreffende gegevensverwerking en dus alleen al om die reden in overtreding is.

---

32 Zienswijze d.d. 14 maart van Jonker aan AP, paragraaf 3.1.2 (pp. 8-9).

33 Besluit d.d. 8 april 2026 van de AP, r.o. 12 (pag. 4).

Maar die conclusie wilde de AP om haar moverende, oneigenlijke redenen niet trekken. Dus heeft de AP in haar besluit van 8 april 2026 een poging gedaan om **het ontbreken van een wettelijke grondslag aan het zicht te onttrekken** (ook aan het zicht van uw Afdeling) en zo te "begraven".

Het valt theoretisch niet uit te sluiten dat de AP dit heeft gedaan op grond van een inschatting dat uw Afdeling het zou verwelkomen als het onwelgevallige ontbreken van een wettelijke grondslag voor gegevensverwerking op deze wijze wordt gecamoufleerd en genegeerd.

Als ik kijk naar eerdere rechterlijke uitspraken in door mij gevoerde zaken op het gebied van privacy, met name ook de uitspraken van uw Afdeling op 10 november 2021, dan lijkt het me zelfs best aannemelijk dat er in de afgelopen tien jaar een stilzwijgende consensus heeft bestaan tussen de toezichthouder en rechters, die ertoe strekte dat privacy-bescherming zoveel mogelijk moet worden afgebroken, om ruim baan te maken voor zakelijke belangen en surveillance door de overheid. Dus dat als een verwerkingsverantwoordelijke niet handig opereert, de toezichthouder en de rechters tot taak hebben om die verwerkingsverantwoordelijke een handje te helpen om zaken toch te winnen van lastige burgers die hun privacy beschermd willen zien.

Naar aanleiding hiervan verzoek ik uw Afdeling om in uw komende uitspraak expliciet vast te stellen dat **als(!)** het verwerkingsdoel van Focus werkelijk alleen zou zijn om, **ongeacht de inhoud van het contract** met de bioscoopbezoeker, dit **formele contract** ten uitvoer te brengen, dat er dan gezien de door mij genoemde jurisprudentie van het HvJ-EU over het vereiste **materiële hoofddoel** van de uit een contract voortvloeiende gegevensverwerking, niet is voldaan aan het vereiste van een wettelijke grondslag ex artikel 6.1.b AVG (noodzaak voor het uitvoeren van een contract).

De mogelijkheid dat Focus niet de waarheid heeft gesproken over zijn verwerkingsdoel

De enige andere mogelijkheid is dat de AP het niet plausibel acht dat het door Focus op 5(?) maart genoemde, exclusieve verwerkingsdoel het enige echte verwerkingsdoel zou zijn. Dat zou betekenen dat de AP van mening zou zijn dat Focus in maart 2026, na een juridische procedure die acht jaar lang heeft geduurd, in een elf pagina's tellend epistel met 41 randnummers, op dit punt niet de waarheid heeft gesproken.

Maar dan had de AP **dat** in de motivering van haar besluit van 8 april 2026 expliciet moeten benoemen, en daarbij dus moeten benoemen dat de AP van oordeel is dat Focus als verwerkingsverantwoordelijke op dit punt niet de waarheid heeft gesproken tegen de AP als toezichthouder.

De AP had in dat geval moeten motiveren waarom de AP als toezichthouder geen enkele consequentie wil verbinden aan het liegen van de verwerkingsverantwoordelijke. Het lijkt mij heel onwaarschijnlijk dat de AP van Focus Filmtheater steekpenningen krijgt toegeschoven. Maar wat is dan wel de reden voor dit zonderlinge, zwijgzame en vermijdende gedrag van de AP?

Gaat het de AP misschien erom alsnog een publiek beeld te scheppen dat er al die tijd geen sprake zou zijn geweest van een overtreding, om zo het institutionele gezichtsverlies van de AP in deze zaak te beperken? Dat zou een volstrekt oneigenlijke reden zijn om een overheidsbesluit te nemen zoals dat van 8 april 2026. Immers, de AP moet als publieke instelling het publieke belang vooropstellen, niet haar eigen institutionele belang. Het doel "verbetering van de reputatie van de toezichthouder" levert **géén wettelijke grondslag** op voor het verwerken van persoonsgegevens.

2.7.3 De ongeloofwaardigheid van de door Focus opgevoerde verwerkingsdoelen - en de juridische implicaties daarvan

In paragraaf 2.7.2 heb ik laten zien hoe de AP het door Focus Filmtheater meest recent (maart 2026) genoemde verwerkingsdoel (uitvoering formele contract) negeert in haar besluit d.d. 8 april 2026, en er in plaats daarvan om onduidelijke redenen voor kiest een door Focus in een eerder stadium opgevoerd verwerkingsdoel (veiligheid) voor waar aan te nemen.

In mijn zienswijze d.d. 14 maart 2026 heb ik echter al naar voren gebracht dat Focus in 2018 aanvankelijk nog weer een ander doel noemde dat de bioscoop met de weigering van contante betaling probeerde te realiseren, namelijk het gemak van de bioscoop en haar medewerkers. Dit allereerste van de drie doelen strookt overigens met de opmerking van Focus in zijn reactie van 5(?) maart 2026 dat het accepteren van contante betaling voor de bioscoop een "buitenproportionele" inspanning met zich mee zou brengen. Het lijkt er daarom op dat het de bioscoop al die tijd (van 2018 tot en met nu) in werkelijkheid om gemak en het verminderen van inspanning is gegaan.

In mijn zienswijze d.d. 14 maart 2026 (zie bijlage 2 bij dit beroepschrift) aan de AP heb ik op dit punt het volgende geschreven:

In de loop der tijd, van 2018 tot heden, heeft Focus er drie verschillende doelstellingen op na gehouden met de weigering van contante betaling.

Eerste doel. In 2018, toen mij voor het eerst aan de bioscoopbalie een toegangskaartje werd geweigerd omdat ik contant wilde betalen en niet bereid was een digitale pinbetaling te doen, werd mij door de baliemedewerker mondeling verteld dat de reden voor de weigering van contante betaling was dat dat "makkelijker" was voor het personeel.

Nadat ik vervolgens bij de AP een handhavingsverzoek had ingediend, bracht Focus in de daaropvolgende procedure een **andere, tweede doelstelling** naar voren, die Focus nu zelf in zijn reactie aan de AP als volgt beschrijft:

r.o. 15. Focus was in zijn initiële schriftelijke reactie op het handhavingsverzoek niet bewust dat bij pinbetalingen persoonsgegevens werden verwerkt (wij verwijzen naar onze brief van 26 september 2018 aan de Autoriteit Persoonsgegevens). Op vragen 2.a en 2.b of Focus persoonsgegevens verwerkt bij pinbetalingen in het filmtheater en horeca antwoordde Focus ontkennend.

r.o. 16. Uit de daaropvolgende procedure concludeert Focus dat deze antwoorden onjuist zijn en dat wel sprake is van gegevensverwerking, ongeacht de toegepaste beveiligingsstandaarden zoals PAN Masking techniek en het feit dat Focus Filmtheater geen herleidbare persoonsgegevens ontvangt bij de verwerking van de betaling.

r.o. 17. In de brief van 26 september 2018 heeft Focus de volgende slotopmerking gemaakt: *"Overigens hebben wij een keuze gemaakt voor het uitsluitend werken*

met pinbetalingen, om de veiligheid van onze horecamedewerkers en filmtheaterkassiers beter te garanderen".

r.o. 18. Deze opmerking was bedoeld als toelichting op de reden waarom geen betaling met contant geld wordt geaccepteerd. Dit was echter niet bedoeld als aanduiding van het doel van de verwerking. Focus Filmtheater meende immers dat er geen sprake was van gegevensverwerking. De Autoriteit Persoonsgegevens heeft dit echter wel als zodanig geïnterpreteerd en benoemd de veiligheid als doel van de gegevensverwerking.

r.o. 19 Anders dan de AP in haar besluiten heeft aangenomen is het veiligheidsargument niet het doel van de verwerking. Het doel van de verwerking is om de betaling tot stand te brengen. Het veiligheidsargument heeft, zoals reeds aangegeven, betrekking op de contractsvrijheid van Focus om betaling in contant geld te weigeren en dit recht om voorwaarden te stellen aan een overeenkomst valt buiten de werking van de AVG.

Toen ik dit las, viel ik bijna van mijn stoel, omdat in de periode 2018-2026, waarin er volgens Focus bij de AP dus een misverstand bestond over het doel van de door Focus gepleegde gegevensverwerking, Focus het kennelijk **acht jaar lang toch niet nodig vond om de AP uit de droom te helpen over dit misverstand**. Niet in de bezwaarprocedure en ook niet bij de rechtbank. Sterker nog, ter zitting van de rechtbank (in 2022) hield Focus vol dat "veiligheid van de medewerkers" het doel was van de gegevensverwerking. Bij de rechtszitting in hoger beroep (30 juli 2025) vond Focus het niet nodig om aanwezig te zijn om de procespartijen en rechters op de hoogte te stellen van zijn "andere" doelstelling met de gegevensverwerking. Dit getuigt van heel weinig respect:

- voor mij als burger en als klant/bioscoopbezoeker;
- voor de AP als toezichthouder;
- voor de rechterlijke macht, tot in hoogste instantie.

Maar nu, **na** de uitspraak van de Raad van State (RvS) zegt Focus dat het doel van "(sociale) veiligheid" achteraf gezien, al die tijd niet klopte en dat Focus al die jaren nog weer een andere, **derde doelstelling** had met de gegevensverwerking. Dit is niet geloofwaardig. Het lijkt erop dat Focus Filmtheater nu de geschiedenis wil herschrijven, iets wat op zich wel past bij sommige vormen van filmische creativiteit, maar niet in een juridische procedure over privacybescherming in de werkelijke, niet-fictieve wereld.

Ik verzoek de AP om niet mee te doen aan dit herschrijven van de geschiedenis, maar te constateren dat Focus nu, in 2026, opeens een andere doelstelling voor de gegevensverwerking aanvoert dan in de periode 2018-2026, inclusief de gevoerde bezwaar-, beroeps- en hogerberoepsprocedures in de periode 2019-2025.

Aan het realiteitsgehalte van de door Focus beweerde "doelstellingen" moet om deze reden ernstig getwijfeld worden. Het lijkt erop dat Focus de tweede en derde doelstelling niet ziet als echte doelen, maar alleen als juridische, retorische instrumenten in dienst van een vierde doel, namelijk het doel om een afwijzing van mijn handhavingsverzoek te bewerkstelligen.

Ik verzoek de AP om in uw komende besluit expliciet aan te geven welke van de drie door Focus in de loop der tijd opgevoerde doelstellingen u het meest plausibel acht, en waarom. In mijn ogen is de eerste, aan mij mondeling genoemde doelstelling ("het is makkelijker om contant geld te weigeren") het meest plausibel. De andere twee doelen lijken later door Focus te zijn verzonnen in een poging om in juridische procedures sterker te staan.

Met andere woorden, het gaat bij deze fictieve doelen om een vorm van juridische bluf. Als toezichthouder en handhaver zou de AP door die bluf heen moeten prikken. Dat had natuurlijk al in 2018 moeten gebeuren, na mijn handhavingsverzoek. De AP had niet zomaar moeten aannemen dat het allemaal wel klopte wat Focus beweerde. En zeker niet na de argumenten die ik in de bezwaarprocedure (2019) naar voren bracht. Maar goed, beter laat dan nooit.

Omgang met het vereiste van doelbinding

Door de stellingname van Focus in zijn reactie op de uitspraak van de RvS, rijst de vraag wat een toezichthouder (de AP) aanmoet met een verwerkingsverantwoordelijke die "doelen" opvat en gebruikt als ficties. Hoe verhoudt een dergelijke, onbetrouwbare presentatie van vermeende doelen zich tot het vereiste van doelbinding, zoals dat is opgenomen in artikel 5 AVG?

In mijn ogen volgt uit de doelstelling van de AVG, namelijk het beschermen van (de privésfeer van) natuurlijke personen in de reële wereld (artikel 1, eerste en tweede lid AVG) en het daarbij bieden van **een hoog, en dus reëel beschermingsniveau**, dat de AP als toezichthouder in dit geval moet concluderen dat Focus als verwerkingsverantwoordelijke op deze manier **niet voldoet** aan het aantoonbaarheidsvereiste in artikel 5.2 AVG, en ook niet aan de vereisten dat verwerkingsdoelen "welbepaald" zijn (art. 5.2 onder b AVG) en "juist" zijn (art. 5.2 onder d AVG).³⁴

Uit de motivering van het besluit van 8 april 2026 blijkt dat de AP, zonder te verklaren waarom, gekozen heeft om uit te gaan van het tweede van de drie door Focus aangevoerde doelen, hoewel dat niet het meest recent genoemde doel was. De AP heeft **niet** getoetst welke van de drie aangevoerde verwerkingdoelen in overeenstemming was of waren met de werkelijkheid, en welke niet. Op deze manier is er met het besluit **niet** voldaan aan artikel 5.2 AVG (aantoonbaarheid).

Met het oog hierop **verzoek** ik uw Afdeling om vast te stellen dat er, alleen al vanwege het ontbreken van aangetoonde, geloofwaardige verwerkingsdoelen, bij de gegevensverwerking niet is voldaan aan het vereiste van artikel 5.2 AVG, en dat Focus derhalve in overtreding is.

Ik verzoek uw Afdeling echter tevens om dit **niet** aan te grijpen als uitvlucht om "niet meer toe te komen" aan de toetsing van het besluit van de AP indien het hypothetische doel van "(sociale) veiligheid" van toepassing zou zijn. Gezien het **maatschappelijke belang** en de **precedentwerking** van deze zaak, en gezien de wenselijkheid van het **beëindigen van het reeds acht jaar durende juridische limbo** dat de AP als toezichthouder heeft gecreëerd, verzoek ik uw Afdeling om u daarnaast ook uit te spreken over de implicaties **als** het doel "(sociale) veiligheid" **zou zijn**.

---

³⁴ Zienswijze d.d. 14 maart 2026 van Jonker aan AP, paragraaf 3.1.2 (pp. 10-11).

2.8 Vierde kernpunt: rechtstreekse toetsing aan artikel 8 EVRM is vereist

2.8.1 Een expliciet standpunt over toetsing aan artikel 8 EVRM

Net als met het hiervoor in paragraaf 2.7 besproken vraagstuk van de interpretatie en toepassing van het vereiste van "welbepaaldheid en uitdrukkelijke omschrevenheid", heeft uw Afdeling in uw uitspraak van 11 februari 2026 een standpunt ingenomen met betrekking tot het vraagstuk of het besluit van de AP rechtstreeks getoetst moet worden aan artikel 8 EVRM (een internationaal verdrag).

U vond een dergelijke rechtstreekse toetsing niet nodig, omdat de AVG en het EU-handvest zelf reeds strekken tot implementatie van artikel 8 EVRM.

Op zichzelf is het in mijn ogen een vooruitgang dat uw Afdeling hier zo expliciet een standpunt over heeft ingenomen. Voorheen werd artikel 8 EVRM door uw Afdeling vaak stilzwijgend genegeerd. Ik zag het in de zaak met betrekking tot privacy en bioscooptickets daarom als mijn eerste opgave om uw Afdeling te bewegen tot het innemen van een zo expliciet en duidelijk mogelijk standpunt in dezen.

De volgende stap die ik zou willen zetten, is het bewerkstelligen dat uw Afdeling op dit punt niet alleen een expliciet, duidelijk verwoord standpunt inneemt, maar ook een **correct** standpunt. Ik begrijp dat dit van mijn kant heel ambitieus is, maar ik ga het in deze paragraaf van mijn beroepschrift toch proberen. Ik hoop dat u het mij zult gunnen om daarbij succes te hebben, uiteraard alleen op basis van goede argumenten.

2.8.2 Drie fundamenteën voor een correct standpunt over toetsing aan artikel 8 EVRM

Om te komen tot een correct juridisch standpunt ten aanzien van de verplichting om overheidsbesluiten rechtstreeks te toetsen aan artikel 8 EVRM, is het om te beginnen nodig om te onderkennen en ook openlijk te erkennen dat (de toepassing en praktisering van) **recht, ethiek en politiek** met elkaar verbonden zijn. Dit zijn geen strikt van elkaar gescheiden kennisgebieden of activiteiten. Het zijn geen afzonderlijke "silo's".

Met het oog hierop heb in paragraaf 2.7.1 in een voetnoot al verwezen naar een rechtswetenschappelijk artikel van mr. drs. J.E. Esser over een "agonistisch perspectief" op recht, de rechter en rechtsvorming. Zelf heb ik in eerdere juridische procedures erop gewezen dat "rechtsvinding" ook rechtsvormende keuzes van rechters behelst m.b.t. tot de interpretatie van wet- en regelgeving. Ik heb daarbij gewezen op de persoonlijke, ethische verantwoordelijkheid van rechters bij het maken van die keuzes. Ik heb benadrukt dat de moed en intellectuele integriteit van rechters om die reden van belang is.

In aanvulling daarop wil ik hier nog verwijzen naar een uitspraak van VN-rapporteur Francesca Albanese over de verbondenheid tussen recht, ethiek en politiek, in een recent interview *The Guardian*:

Albanese was not the first person to describe the Israeli military campaign as a genocide, but she was the first person with the initials UN in her title to do so. She has used her megaphone consistently over the past two years not just to condemn the Israeli government and its military, but also the constellation of western states and corporations that have abetted them. Her message, delivered emphatically in person and in a series of UN reports, is that we are living in an interlocking system that has shown itself capable of mass killing.

For her public stance, Albanese's life has been threatened and her family put in danger. She has faced the prospect of arrest in Germany for her choice of words. Donald Trump's administration has named her a "specially designated national", a term usually reserved for terrorists, drug traffickers and the occasional murderous dictator. She is the first UN official to have received the designation.

(...)

When I canvassed others in the international human rights field on their views of Albanese before our interview, I found great admiration for her commitment and impact, caveated in a few cases by regret that she has mixed the language of the dispassionate lawyer with the passionate rhetoric of a political campaigner. This makes her an easier target for those defending war crimes, the doubters argued.

Albanese has been cheerful and amicable throughout our conversation, but my mention of these criticisms draws a flash of anger. "So don't ask me political questions," she says. "This is such a paternalistic approach. It always comes from men."

When I counter, sheepishly but truthfully, that the comments had come from women, Albanese was unfazed. "There are alpha people among women as well," she says. "Excuse me, why can't I express a political view? Everything that is being done is political. The way human rights are not respected is political. But we are used to thinking in silos, so I need to stay in my silo?"³⁵

Ik ben het niet eens met die misandrische (manvijandige) opmerking van Albanese en de manier waarop ze die vervolgens probeert te verbloemen. Maar ze heeft mijns inziens wel gelijk waar het gaat om de schadelijkheid van het denken in afzonderlijke "silo's" bij het beschermen van fundamentele humane waarden en rechten.

Het is de taak van rechters om in hun rechtspraak, ongeacht het onderwerp van de specifieke zaak, altijd ook deze humane waarden en rechten te beschermen. Daarom mag uw Afdeling deze verbondenheid tussen recht, ethiek en politiek niet uit het oog verliezen, ook niet in de onderhavige zaak. Anders zou u, zeker als hoogste bestuursrechtelijke rechtscollege in dit land, niet aan serieuze rechtspraak doen.

Erkenning van deze verwevenheid door uw Afdeling doet ertoe en is van groot belang. Juist ook om uw onafhankelijkheid als rechtsprekende instantie te beschermen of waar nodig te herstellen. Door de reële verbondenheid tussen recht, ethiek en politiek te erkennen, te benoemen en dus waar nodig ook te **analyseren**, juist ook in concrete zaken die aan u worden voorgelegd, kunt u het voor politici en voor uzelf wat moeilijker maken om de machtscheiding te veronachtzamen.

Het juridische fundament

Het juridische fundament voor rechtstreeks toetsing van de onderhavige zaak aan artikel 8 EVRM is om te beginnen het EVRM zelf, als internationaal verdrag waarbij Nederland zich heeft aangesloten en dat door Nederland is geratificeerd, inclusief de bijbehorende protocollen.

Daarnaast verplichten artikelen 93 en 94 van de Nederlandse Grondwet tot een dergelijke toetsing. Deze artikelen luiden:

93. Bepalingen van verdragen en van besluiten van volkenrechtelijke organisaties, die naar haar inhoud een ieder kunnen verbinden, hebben verbindende kracht nadat zij zijn bekendgemaakt.

Toelichting:

Bepalingen van verdragen en van besluiten van volkenrechtelijke organisaties, die naar hun inhoud een ieder kunnen verbinden, hebben voor iedereen verbindende kracht, nadat zij zijn bekendgemaakt. Zulke bepalingen hebben, met andere woorden, zonder nadere tussenkomst van de nationale wetgever rechtstreekse werking waar iedereen zich aan moet houden.

---

³⁵ Julian Borger, "'My life has become a rollercoaster': Francesca Albanese on death threats, danger and dread after accusing Israel of genocide", in: *The Guardian*, 14 April 2026.

<https://www.theguardian.com/law/2026/apr/14/my-life-has-become-a-rollercoaster-francesca-albanese-death-threats-danger-dread-accusing-israel-genocide>. Een andere andere VN-rapporteur die met een vergelijkbare dynamiek te maken kreeg, was Niels Melzer, nadat die zich uitsprak over de vervolging van Julian Assange.

Formele toelichting:

De werking van het internationale recht in de nationale rechtsorde is omschreven in de artikelen 93 en 94.

Bepalingen van verdragen en van besluiten van volkenrechtelijke organisaties, die naar hun inhoud een ieder kunnen verbinden, hebben voor iedereen verbindende kracht, nadat zij zijn bekendgemaakt. Zulke bepalingen hebben, met andere woorden, zonder nadere tussenkomst van de nationale wetgever rechtstreekse werking in de nationale rechtsorde.³⁶

En:

94. Binnen het Koninkrijk geldende wettelijke voorschriften vinden geen toepassing, indien deze toepassing niet verenigbaar is met een ieder verbindende bepalingen van verdragen en van besluiten van volkenrechtelijke organisaties.

Toelichting:

Het is mogelijk dat nationale wettelijke voorschriften in strijd zijn met internationale bepalingen. Dan gaan de internationale bepalingen voor. Zo was bijvoorbeeld het ontbreken van een weduwnaarspensioen in de (inmiddels vervallen) Algemene Weduwen- en Wezenwet in strijd met het gelijkheidsbeginsel uit het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

Deze voorrang geldt niet voor het ongeschreven volkenrecht omdat de werking van verdragen en van besluiten van volkenrechtelijke organisaties bekendgemaakt moet zijn door middel van publicatie (artikel 93). Met het ongeschreven recht is dat niet het geval.

Formele toelichting:

Mocht blijken dat nationale wettelijke voorschriften in strijd zijn met internationale bepalingen in verdragen en besluiten van volkenrechtelijke organisaties, dan moet de toepassing van de nationale voorschriften achterwege worden gelaten; de internationale bepalingen gaan dan voor.

Zo is, om een voorbeeld te noemen, het ontbreken van een weduwnaarspensioen in de (inmiddels vervallen) Algemene Weduwen- en Wezenwet in strijd geacht met het gelijkheidsbeginsel uit het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

Deze voorrang wordt in artikel 94 niet toegekend aan het ongeschreven volkenrecht. De werking in de nationale rechtsorde van verdragen en van besluiten van volkenrechtelijke organisaties, is afhankelijk gesteld van hun bekendmaking.³⁷

In deze teksten staat **nergens** dat internationale wettelijke voorschriften slechts indirect, bijvoorbeeld via het EU-Handvest of via de AVG, verbindende werking hebben in Nederland.

---

36 <https://www.denederlandsegrondwet.nl/artikel/2022/93-rechtskracht-internationale-verdragen> (geraadpleegd: 16 april 2026).

37 <https://www.denederlandsegrondwet.nl/artikel/2022/94-voorrang-internationale-rechtsorde-boven-nationale-wet> (geraadpleegd: 16 april 2026).

In de onderhavige zaak is artikel 94 Grondwet van toepassing waar het gaat om de strijdigheid van het Nederlandse burgerlijk recht met artikel 8 EVRM die ontstaat **als(!)** een Nederlands contract dat niet vrijwillig is aangegaan (bijv. als het gaat om algemene voorwaarden van een bedrijf met een monopoliepositie) ondanks het ontbreken van vrijwillige instemming (zoals bedoeld in artikel 7 AVG) **toch** wordt geïnterpreteerd als een wettelijke grondslag ex artikel 8.1.b AVG. Dit is de onjuiste interpretatie die uw Afdeling daaraan geeft, en die uw Afdeling tot dusverre, in strijd met artikel 94 Grondwet, heeft geweigerd (in naam "rechtstreeks", maar feitelijk überhaupt) te toetsen aan artikel 8 EVRM. Hierover straks meer in paragraaf 2.8.3

Het ethische fundament

Het ethische fundament wordt gevormd door de morele norm dat woorden van de overheid en van rechters overeen moeten komen met hun daden. Het is onethisch om aan de Europese bevolking voor te houden dat die beschermd wordt door het EVRM en "the rule of law", en tegelijk te weigeren om overheidsmaatregelen en -besluiten rechtstreeks aan het EVRM te toetsen.

Het politieke fundament

Het politieke fundament wordt gevormd door het politieke risico dat ontstaat bij het ontbreken van overeenstemming tussen de woorden en daden van de overheid (bestuur, rechterlijke macht). Dit leidt tot een verlies van geloofwaardigheid van overheidsinstanties (bijvoorbeeld uw Afdeling), met als gevolg een verlies aan gezaghebbendheid, gevolgd door een verlies aan gezag, met als gevolg daarvan uiteindelijk een verlies aan politieke en maatschappelijke legitimiteit van het bestuur. Legitimiteitsverlies leidt uiteindelijk tot een verlies van politieke effectiviteit en tot individueel en collectief verzet tegen het vigerende politieke bewind.

Het is ongeloofwaardig om in de intra-Europese politiek (bijvoorbeeld als het om lidstaten gaat waar democratie en rechtsstaat dreigen af te brokkelen) en in de wereldwijde geopolitiek te verwijzen naar Europese "waarden", inclusief respect voor "the rule of law", als de overheid en de rechterlijke macht binnen de EU zelf weigeren zich consequent en zorgvuldig te houden aan verdragen die ze zelf met elkaar hebben afgesloten.

"Pacta sunt servanda" is een eeuwenoud, fundamenteel beginsel in de internationale politiek, juist omdat dit de ultieme vorm van kenbare bescherming vormt tegen rauwe machtspolitiek en het recht van de sterkste, dat tot ongekende wreedheden leidt, waaronder genocides, zoals we ook in de afgelopen paar jaren hebben kunnen zien (Oekraïne, Gaza, Soedan, met in de afgelopen maanden oorlogsmisdaden in en rond Iran en Libanon).

Situatie in Nederland m.b.t. afbrokkelende geloofwaardigheid en gezag

In Nederland is de uitholling van het gezag van de rechterlijke macht al een aantal jaren aan de gang. Een belangrijke gebeurtenis hierbij was de Toeslagenaffaire, die in 2021 leidde tot het nominale aftreden van de Nederlandse regering, en enige tijd later tot het aanbieden van excuses door uw Afdeling. Ook de coronacrisis (2020-2022) waarin allerlei rechtsstatelijke normen door de rechters in de praktijk overboord werden gegooid, heeft het vertrouwen in en het gezag van de rechterlijke macht bij grote bevolkingsgroepen ernstig geschaad. Het vigerende bewind (regering, een grote meerderheid van het parlement en de rechterlijke macht) heeft geprobeerd "populistisch extreem-rechts" hiervoor aan te wijzen als schuldige, maar heeft tot nu toe verzuimd zelf eens goed in de spiegel te kijken en het eigen gedrag serieus te evalueren.

2.8.3 Toetsing van de toepassing van de AVG aan artikel 8 EVRM

In uw uitspraak van 11 februari 2026 heeft uw Afdeling expliciet geweigerd om de onderhavige zaak te toetsen aan artikel 8 EVRM. In paragraaf 2 mijn eerder genoemde standpuntbepaling d.d. 19 februari 2026 (zie bijlage 3 van dit beroepschrift) heb ik hierover het volgende geschreven:

5. Ik had aangevoerd dat de AVG (Europese wetgeving) op sommige punten minder strenge eisen stelt aan de privacy-bescherming dan artikel 8 EVRM (internationaal verdrag), en dat de **toepassing van de AVG** daarom in concrete gevallen **rechtstreeks aan artikel 8 EVRM moet worden getoetst**, zoals ook wordt vereist door artikelen 93 en 94 van de Nederlandse grondwet. En in ieder geval als een procespartij om zulke rechtstreekse toetsing vraagt.

De RvS vindt rechtstreekse toetsing aan artikel 8 EVRM echter niet nodig, omdat de **bedoeling** van de AVG is om aan alle (minimum-)vereisten van artikel 8 EVRM te voldoen. Uit het bestaan van deze bedoeling leidt de RvS af dat dit in alle gevallen ook daadwerkelijk gebeurt, en dat er daarom in concrete gevallen niet meer rechtstreeks aan de hand van artikel 8 EVRM getoetst hoeft te worden **of** dit ook daadwerkelijk gebeurt. Met behulp van dit wensdenken laat de RvS willens en wetens een gat vallen in de rechtsbescherming die artikel 8 EVRM beoogt te bieden, en oordeelt daarnaast in strijd met artikelen 93 en 94 van de Nederlandse Grondwet, die een rechtstreekse toetsing verplicht stellen.

De RvS bouwt hierbij in zijn redenering ook nog een camouflerende **tussenstap** in, namelijk dat als een verwerking in de ogen van de RvS aan de bepalingen van de AVG voldoet, die verwerking ook "in beginsel wordt geacht te voldoen" aan het EU-handvest, waarin staat dat het de bedoeling is om aan artikel 8 EVRM te voldoen. "*In beginsel worden geacht te voldoen...*" is sjieke taal voor: "*Wij van de RvS nemen simpelweg aan dat...*". Er is hier dus sprake van geschakeld (of sjiek gezegd: "geleed") wensdenken van de kant van de RvS.

De RvS vindt op dit punt ook dat artikel 8 EVRM een "minimumbeschermingsniveau" biedt. Daarmee laat de RvS ongewild zien dat hij artikel 8 EVRM **minimalistisch interpreteert**. Dat is een keuze van de RvS (en vermoedelijk ook van het Hof van Justitie van de EU). De RvS doet er alles voor om ervoor te zorgen dat de directe werkingskracht van artikel 8 EVRM in concrete zaken volledig wordt uitgeschakeld, in strijd met wat onze Grondwet beoogt. In essentie gaat het hier om **een politieke keuze die afbreuk doet aan de rechtsstaat**.

Met het oog daarop lijkt de oprichting van een Constitutioneel Hof in Nederland best een goed idee. Alleen vrees ik dat er in zo'n Constitutioneel Hof weer dezelfde soort rechters terecht zouden komen als die, die nu in de RvS zitten. Dus ook weer regentesk denkende personen die aan de overheid maximale ruimte willen geven om de rechten van burgers met willekeur te negeren en zo aan te tasten. Omdat dat makkelijker is voor het bestuur.

6. Ik had aangevoerd dat het **contractbegrip** zoals dat in de AVG wordt gehanteerd bij de vaststelling of er sprake is van een wettelijke grondslag voor gegevensverwerking, met het oog op artikel 8 EVRM moet worden geïnterpreteerd als een contract dat uit vrije wil is aangegaan, en dus niet een contract dat eenzijdig via het stellen van algemene voorwaarden is opgelegd door een publieke dienstverlener (bijv. een energiemaatschappij,

een spoorwegbedrijf of een publiek gefinancierde arthouse-bioscoop). Ik heb daarbij onderscheid gemaakt tussen enerzijds de **geldigheid van een contract op grond van Nederlands privaatrecht** (waarvan *wel* sprake is bij de aanschaf van een bioscoopkaartje) en anderzijds de **geldigheid van een contract als wettelijke grondslag conform de AVG** (waarvan mijns inziens géén sprake is, omdat de betreffende arthouse-bioscoop een lokale monopoliepositie heeft en er geen alternatief is voor burgers die de betreffende films willen zien, waardoor het contract niet vrijwillig is aangegaan zoals bedoeld in de AVG).

Met andere woorden, ik heb betoogd dat er uit de privaatrechtelijke geldigheid van een contract in één of enkele lidstaten van de EU, op zichzelf niet kan worden afgeleid dat er dan ook meteen sprake is van een geldige europeesrechtelijke wettelijke grondslag.

De RvS kiest ervoor om dit onderscheid tussen de eisen die Nederlands burgerlijk recht aan een contract stelt en de eisen die de AVG in artikel 6.1 onder b (noodzaak i.v.m. een contract) stelt aan de wettelijke grondslag voor gegevensverwerking, niet te erkennen, maar simpelweg aan te nemen dat als een contract geldig is volgens het Nederlandse privaatrecht, het dus ook een wettelijke grondslag biedt in de zin van de AVG. De RvS voert hierbij als argument aan dat het contractbegrip in de AVG geen "zelfstandige unierechtelijke betekenis heeft", maar per EU-lidstaat kan verschillen afhankelijk van lokale wetgeving.

Hiermee **negeert de RvS de eis** die **internationaalrechtelijk en verdragsrechtelijk** in artikel 8 EVRM wordt gesteld, namelijk dat er ofwel sprake is van vrijwillige toestemming voor verwerking (waarbij het dus moet gaan om een **in vrijheid aangegaan contract**), ofwel van een **noodzaak in een democratische samenleving**. Hiermee laat de RvS willens en wetens een gat vallen in de door artikel 8 EVRM beoogde rechtsbescherming, en ook in de rechtsbescherming die de AVG beoogt te bieden **als** die wordt (of zou worden) geïnterpreteerd in overeenstemming met artikel 8 EVRM.

Voorts creëert de RvS hiermee voor zichzelf een **vrijbrief** om, in strijd met artikelen 93 en 94 Grondwet, **ook de toepassing van nationale (of "lokale") wetgeving niet meer te toetsen aan het EVRM**. Enerzijds beweert de RvS namelijk dat de bedoeling van de AVG om te voldoen aan de eisen die artikel 8 EVRM stelt, rechtstreekse toetsing aan artikel 8 EVRM onnodig zou maken. Maar anderzijds stelt de RvS dat lokale wetgeving bepaalt hoe het contractbegrip in de AVG in concrete gevallen moet worden uitgelegd. Dit betekent dat RvS hier eigenlijk beweert dat ook lokale wetgeving, inclusief juridische ficties daarin (algemene voorwaarden als "contract"), niet strijdig **kan** zijn met artikel 8 EVRM - en dat (de toepassing van) die lokale wetgeving dus ook niet meer aan het EVRM hoeft te worden getoetst.

Op die manier verschaft de RvS zichzelf impliciet een vrijbrief om (de toepassing van) welke wetgeving dan ook niet meer te toetsen aan het EVRM. Het is een weigering om te toetsen.

Ondertussen tonen de Nederlandse regering en de EU zich wèl zeer verontwaardigd als bijvoorbeeld de Hongaarse regering onder premier Orbán zich onttrekt aan de werkingskracht van het EVRM. Kennelijk doet de RvS willens en wetens mee aan deze enorme hypocrisie van Europese en Nederlandse machthebbers. Er wordt op politieke gronden met twee volstrekt verschillende maten gemeten. Wat Hongarije volgens Nederland en de EU (in mijn ogen terecht) niet mag, mag Nederland volgens de RvS (en

misschien ook volgens het HvJ van de EU??) gewoon wel. Vrij naar Orwells *Animal Farm*: "All governments are equal, but some are more equal than others."³⁸

Inmiddels is de regering van de Orbán in de Hongaardse verkiezingen op 12 april jl. weggestemd en naar huis gestuurd. Daar ben ik op zichzelf heel blij mee en opgelucht over, net als vermoedelijk de leden van uw Afdeling. Er is nu een mogelijkheid voor wederopbouw van de rechtsstaat in Hongarije. Maar dit is nog geen oplossing voor het afbrokkelen van het rechtsstatelijke besef in sommige andere lidstaten van de EU, waaronder Nederland.

Het meest recente rapport van de NGO Liberties over de ontwikkeling van de rechtsstaat in de EU schetst een somber beeld. Uit de inleiding over Nederland:

Overall assessment: stagnator

The rule of law issues in the Netherlands in 2025 unfolded in a context of institutional strain and limited legislative action. A caretaker government produced little new policy, while key justice institutions faced severe operational problems, including Information and Communication Technology (ICT) failures in the prosecution service, staff shortages in prisons and youth justice, and a shrinking pool of social-law lawyers. At the same time, political debates grew more confrontational, with civil society increasingly targeted and reporting worsening working conditions.

Internationally, these developments were assessed within the European Union's (EU's) broader focus on safeguarding democratic standards. National bodies such as the Council of State, the National Human Rights Institute, and the Dutch Bar Association played important roles by warning about rushed legislation, shrinking civic space, and rule-of-law-incompatible political proposals. (...)

Assessment of the trajectory

The Netherlands can be considered a stagnator (if not 'sliding' towards the slider designation in certain areas) in 2025 because the justice system, anti-corruption framework, media environment and civic space all show clear signs of deterioration rather than improvement.³⁹

De Raad van State (waarvan uw Afdeling deel uitmaakt) krijgt hier een compliment voor het doen van (ook in mijn ogen terechte) waarschuwingen ten aanzien van "overhaaste wetgeving". Maar Liberties is een organisatie met wortels in Oost-Europa, die vooral gericht is op relatief grove vormen van ondermijning van de rechtsstaat zoals die heeft plaatsgevonden in landen als Polen en Hongarije. De afgelopen paar jaar krijgt Liberties meer oog voor subtielere vormen van uitholling van de rechtsstaat, maar dreigt ondertussen ook ingekapseld te raken in het regenteske, institutionele perspectief van de EU als belangrijke sponsor. De EU vindt het prima als uw Afdeling redenen verzint om overheidsbesluiten niet langer rechtstreeks te toetsen aan het EVRM. Voor de EU functioneert het EVRM al enige tijd vooral als een geopolitiek en publicitair instrument.

---

38 Standpuntbepaling (*Rechtspraak als "the noise of time"?*) d.d. 19 februari 2026 van Jonker, paragraaf 2, hoofdpunten 5 en 6.

39 Liberties, *Rule of Law Report 2026* (co-funded by the EU), pag. 592. <https://www.liberties.eu/f/wtaqoq> ; zie bijvoorbeeld ook: <https://www.theguardian.com/law/2026/mar/30/five-eu-governments-consistently-dismantle-rule-of-law-finds-civil-liberties-union-for-europe>

Hoewel het, zoals eerder gezegd, van mijn kant uiterst ambitieus is, verzoek ik uw Afdeling in het licht van deze omstandigheden toch om alsnog te gaan onderkennen en erkennen:

- dat artikel 8, tweede lid EVRM in het geval van persoonsgegevensverwerking zonder vrijwillige toestemming van de betrokkene, een "noodzaak in een democratische samenleving" vereist;
- dat een Nederlands, privaatrechtelijk contract, hoe geldig het ook is volgens het Nederlands burgerlijk recht, op zichzelf géén bewijs vormt dat er van een dergelijke noodzaak sprake is;
- dat een Nederlands, privaatrechtelijk contract als dat niet vrijwillig is aangegaan, omdat het met overmacht is opgelegd, bijvoorbeeld in de vorm van algemene voorwaarden, derhalve op zichzelf geen wettelijke grondslag ex artikel 6.1.b AVG oplevert, indien dat artikel in overeenstemming met artikel 8 EVRM wordt geïnterpreteerd; en
- dat er bij een toetsing of er een wettelijke grondslag ex art. 6.1.b AVG voorhanden is, alleen al om die reden niet kan worden volstaan met een toetsing aan louter de tekst van de AVG of het EU-Handvest, maar dat dit ook een rechtstreeks toetsing vereist aan het criterium dat wordt genoemd in artikel 8 , tweede lid van het EVRM.

2.9 Proportionaliteit in relatie tot technische maatregelen en waarborgen

2.9.1 De aantrekkelijkheid voor machthebbers om een objectiveerbaar noodzakelijkheids criterium te vervangen door een subjectief proportionaliteitscriterium

De AP houdt in haar besluit d.d. 8 april 2026 een betoog dat er sprake is van proportionaliteit van de gegevensverwerking omdat er volgens de AP sprake is van een techniek waarbij:

- er relatief weinig persoonsgegevens worden verwerkt;
- de betreffende persoonsgegevens goed beveiligd zijn;
- er sprake is van een "internationaal erkende techniek".

Dit wijst erop dat de AP (hoewel zij dat niet expliciet maakt) van opvatting is dat de in de AVG opgenomen principes van dataminimalisatie, subsidiariteit en technologieneutraliteit kunnen en mogen worden omzeild als er maar sprake is van een techniek die relatief weinig risico's voor de betrokkenen meebrengt. Deze omzeiling zou dan kunnen met een beroep op "proportionaliteit", waarmee het criterium van noodzakelijkheid effectief terzijde zou mogen worden geschoven.

Vandaar dat een rechtstreekse toetsing aan het noodzakelijkheids criterium van artikel 8 EVRM de AP bijzonder ongelegen zou komen.

Waarschijnlijk vindt uw Afdeling dit ook een aantrekkelijke optie, omdat een "proportionaliteitscriterium" aan rechters veel ruimte laat voor subjectieve afwegingen. "Proportionaliteit" is een subjectief begrip, waardoor meteen ook het aantoonbaarheidsvereiste in artikel 5.2 AVG kan worden omzeild. "Proportionaliteit" kan, net als het bestaan van God of de voortreffelijkheid van president Donald Trump, niet worden aangetoond, maar alleen aangenomen (oftewel "aannemelijk geacht"; *pace* Paus Leo en dhr. Trump - *bien étonnes de se trouver ensemble*).

Subjectieve criteria zijn aantrekkelijk voor mensen met beslissingsmacht (zoals rechters en toezichthouders) en onaantrekkelijk voor mensen zonder beslissingsmacht (zoals burgers). Zulke criteria geven machthebbers **meer ruimte voor willekeur**, en geven personen die onderhevig zijn aan machtsuitoefening door anderen, **minder houvast om zich te beroepen op normen of rechten**.

Als burger ben ik daarom blij met het in de eerdergenoemde jurisprudentie van het HvJ-EU gestelde criterium van "**objectieve onontbeerlijkheid**". Dit stelt, mits consequent toegepast, paal en perk aan de pogingen van machthebbers en aan machtsvolgzame toezichthouders of rechters, om de rechtsbescherming van burgers op het gebied van gegevensverwerking te ontmantelen.

De vraag is alleen of ik me in het Europese rechtssysteem effectief kan beroepen op deze jurisprudentie van het hoogste Europese gerechtshof. Als burger kan ik tegen een uitspraak van uw Afdeling alleen opkomen bij het Europese Hof voor de Mensenrechten (EHRM). Dat heb ik na uw uitspraak van 10 november 2021 gedaan. Vervolgens werd mijn zorgvuldig opgestelde verzoekschrift door het EHRM om summier verwoorde, onduidelijke en voor zover analyseerbaar absurde redenen niet-ontvankelijk verklaard.⁴⁰ Dus als uw Afdeling straks, net als in 2021, geen zin zou hebben om redelijk te zijn, dan kan ik daar waarschijnlijk niets tegen uitrusten.

---

40 Zie: <https://privacyfirst.nl/wp-content/uploads/2022-09-30-Analyse-beslissing-EHRM-niet-ontvankelijkheid-privacy-in-OV.pdf>

2.9.2 Drie proportionaliteitsvragen

In de onderhavige zaak wordt door de bioscoop en de AP op drie manieren naar voren gebracht dat de afgedwongen verwerking van de persoonsgegevens van bioscoopbezoekers proportioneel zou zijn.

Ten eerste stellen Focus Filmtheater en de AP dat het faciliteren van contante betaling van Focus "disproportionele" maatregelen zou vereisen, zoals bijvoorbeeld de aanschaf en installatie van een **afstortkluisje** voor contant geld bij de balie. Dit argument onderbouwen zij verder niet. Ik heb deze onjuiste voorstelling van zaken al genoemd in paragraaf 2.6.2 van dit beroepschrift (over subsidiariteit), maar zal hierna in paragraaf 2.9.3 nog ingaan op de vreemde argumentatie van Focus en de AP hierover.

Ten tweede stellen Focus Filmtheater en de AP dat de mogelijkheid om in winkels elders in de stad tegen contante betaling een **bioscoopbon** te kopen, de weigering van Focus om zelf tegen contante betaling toegangskaartjes te verkopen, proportioneel zou maken. Hierop ben ik in beroepschrift d.d. 6 januari 2020, in mijn hoger-beroepschrift d.d. 20 juni 2022 (zie uw dossier) en in paragraaf 3.1.4 (pag. 13) van mijn zienswijze d.d. 14 maart 2026 (zie bijlage 2) reeds ingegaan. Kort samengevat: (1) Focus mag als verwerkingsverantwoordelijke zijn eigen verantwoordelijkheid voor privacy-vriendelijke, contante betaling niet afschuiven naar externe partijen waarover Focus geen zeggenschap heeft. (2) De bioscoopbon is discriminatoir omdat die de bioscoopbezoeker die hecht aan zijn grondrecht op privacy, anders en nadeliger behandelt dan de bioscoopbezoeker die berust in het afstaan van persoonsgegevens.

Ten derde stellen Focus en de AP dat de "**waarborgen**" die de technische, digitale systemen bieden bij de verwerking van persoonsgegevens bij pin-betaling of betaling via internet, de afgedwongen verwerking van persoonsgegevens proportioneel zouden maken. Op deze bewering zal ik hierna ingaan in paragraaf 2.9.4.

2.9.3 Vermeende noodzaak - volgens Focus - voor "disproportionele" maatregelen bij acceptatie van contant geld

In haar besluit van 8 april 2026 voert de AP de volgende argumenten aan waarom de acceptatie van contant geld door Focus "disproportionele" maatregelen zou vereisen:

24. De vraag of er voor Focus voor de hand liggende alternatieven zijn die de veiligheid van haar medewerkers op een andere manier waarborgen dan het weigeren van contante betaling, beantwoordt Focus negatief. De inhuur van een beveiligder of de mogelijkheid voor baliemedewerkers van een afstortmogelijkheid brengen disproportionele kosten met zich mee. Aangezien in de afgelopen jaren is gebleken dat er bij bezoekers geen of nauwelijks behoefte is om contant te kunnen betalen zal het invoeren daarvan, aldan niet et het treffen van de dan noodzakelijke beveiligingsmaatregelen, qua kosten en administratie niet te rechtvaardigen zijn.⁴¹

---

41 Bsluit d.d. 8 april 2026 van de AP, r.o. 24 (pag. 7)

Wat hier opvalt, is dat het enige argument ter onderbouwing van "disproportionaliteit" dat Focus hier inbrengt, de verwachting is dat er maar heel weinig mensen zullen zijn die contant willen betalen. Deze verwachting onderbouwt Focus niet met feiten (zie ook paragraaf 2.6.2).

Focus negeert ook het feit dat **als** er inderdaad maar heel weinig mensen contant willen betalen, er maar heel beperkte veiligheidsmaatregelen nodig zullen zijn. Ik ken in Arnhem allerlei winkels en café's waar contant geld na ontvangst gewoon in een kassalade wordt gestopt. Sommige daarvan hebben een lage contante omzet, andere een hogere. Sommige daarvan hebben camera's, andere niet. Focus beschikt al over camera's (zo blijkt uit het betoog van Focus zelf). Als er tijdens een dag, zoals Focus verwacht, maar een paar tientjes aan contant geld binnenkomt, dan is die op de balie gerichte camera die er nu al is, waarschijnlijk al voldoende.

Op straat lopen ook talloze mensen rond met een paar tientjes contant geld op zak, en met smartphones van een paar honderd euro. Die mensen worden echt niet voortdurend beroofd.

Als daarentegen zou blijken dat veel mensen contant willen betalen, dan zijn meer substantiële beveiligingsmaatregelen, zoals een afstortkluisje of een loket, juist wèl proportioneel.

Het argument van "administratieve kosten" dat Focus aanvoert, is evenmin steekhoudend. Talloze winkeliers en caféhouders maken administratieve kosten, zowel bij contante betaling als bij elektronische betaling (de aanschaf-, service- en abonnementskosten van elektronische betaalsystemen zijn aanzienlijk en moeten niet worden "vergeten" in een betoog over kosten).

Op deze manier toont Focus niet aan dat contante betaling disproportionele maatregelen zou vergen, en daarmee toont Focus ook niet aan dat er aan het subsidiariteitsbeginsel zou zijn voldaan als contante betaling wordt geweigerd.

Toch volgt de AP klakkeloos de redenering van Focus, door direct aansluitend daarop in haar besluit van 8 april 2026 te schrijven:

Gelet op de toelichting van Focus is de AP van oordeel dat Focus vanuit AVG-oogpunt niet is gehouden om te kiezen voor een alternatief waarbij zij een beveiliging inhuurt of aanpassingen doorvoert in de inrichting van haar pand om de beveiligingsrisico's van acceptatie van contant geld te mitigeren. Aan het vereiste van subsidiariteit is, volgens de AP, daarom ook voldaan.⁴²

Dit is niet meer dan een mededeling van de AP dat die het betoog van Focus aanneemt, volgt en napraat, zonder enige toetsing, op volstrekt subjectieve, niet-transparante gronden. Dit is niet de benadering van een toezichthouder, maar van een loopjongen. Op deze manier motiveert de AP niet dat er is voldaan aan het aantoonbaarheidsvereiste in art. 5.2 AVG waar het gaat om het vraagstuk van subsidiariteit. Dit biedt **geen** onderbouwing voor het idee dat er een wettelijke grondslag zou bestaan voor afgedwongen gegevensverwerking.

---

42 Ibid.

2.9.4 Vermeende waarborgen bij digitale verwerking van persoonsgegevens

De AP geeft in de motivering van haar besluit d.d. 8 april 2026 aan van opvatting te zijn dat er, als gevolg van technische maatregelen zoals PAN Masking, sprake is van waarborgen dat de verzamelde persoonsgegevens op een "veilige" manier zullen worden verwerkt. Dit ziet de AP ook als een argument waarom de verwerking, ongeacht of er sprake is van de wettelijk vereiste noodzakelijkheid, in ieder geval proportioneel zou zijn. Dit is een onjuiste opvatting. Om vier redenen zijn de vermeende waarborgen uiterst zwak:

- (1) De AP houdt ten onrechte geen rekening met de technische mogelijkheden voor **profilering als middel voor identificatie**, waarmee ook gedeeltelijk "gemaskeerde" gegevens door middel van koppeling aan andere gegevens herleidbaar zijn tot natuurlijke personen. Bovendien houdt de AP geen rekening met de huidige en te verwachten snelle ontwikkeling van technieken op dit punt (Big Data, quantum-computing, AI).
- (2) De AP houdt ten onrechte geen rekening met de mogelijkheid van **function creep**, waarbij de verzamelde persoonsgegevens in de toekomst in opdracht van de overheid verwerkt kunnen worden voor andere doelen dan alleen de afhandeling van betalingen. In het geval van filmbezoek kan een nieuw doel bijvoorbeeld zijn om risico's van radicalisering en terrorisme vroegtijdig in kaart te brengen door de belangstelling van natuurlijke personen voor bepaalde films te registreren of achteraf in kaart te brengen. Het gaat dan om **profilering als middel voor risico-inschatting**.

Dergelijke *function creep* heeft al vele malen plaatsgevonden. Bijvoorbeeld bij het gebruik van **reisgegevens in het OV** (de zaak met DUO),⁴³ of het gebruik van beelden van auto-verkeer die worden verzameld met als doel belastingheffing, bijv. "**rekeningrijden**",⁴⁴ voor het opsporen van verdachten. Internationaal is er ook veel sprake van function creep, bijvoorbeeld de aanhoudende pogingen van Interpol om via **chatcontrole** persoonsgegevens te gaan verzamelen ten behoeve van massasurveillance op de gehele bevolking. Sinds 2022 zijn voorstellen daartoe keer op keer door EU-voorzittende landen ingebracht.⁴⁵

---

43 "Translink, het bedrijf achter de ov-chipkaart, gaf reisgegevens door aan DUO. De dienst vraagt om deze gegevens om studenten op te sporen die frauderen met een uitwonende beurs. Dat gebeurde zonder tussenkomst van een officier van justitie, wat wel zou moeten." Bron: <https://tweakers.net/nieuws/128609/translink-deelde-reisgegevens-studenten-met-duo-voor-fraudebestrijding.html> (22-08-2017; door mij geraadpleegd: 17 april 2026).

44 Wikipedia schrijft in het lemma <https://nl.wikipedia.org/wiki/Rekeningrijden> het volgende: "Privacy: het correct kunnen aanrekenen van de congestiekost maakt het kennen van de locatie van de gebruiker in vele gevallen noodzakelijk, waardoor dit mogelijk onder de schending van de privacy valt. Als alternatief zijn ook al systemen voorgesteld waarbij de congestie wordt bepaald op basis van de snelheid en de aanwezigheid van andere gebruikers en er dus geen noodzaak is om de exacte locatie van de gebruiker continu te volgen. Deze systemen laten dan weer niet toe om andere sturende maatregelen te nemen. (...) Er zijn in Europa diverse systemen in gebruik; een heffing zodra er een bepaald punt wordt gepasseerd. Dit is in Londen het geval: camera's voor kentekenherkenning (ANPR) hangen op een bepaalde locatie. Zij registreren de auto's, de automobilist ontvangt de rekening. • een heffing over een bepaalde afstand. In de auto is een betrekkelijk eenvoudige unit aanwezig die door de gebruiker zelf tegen de voorruit bevestigd kan worden (zogenoeten DSRC-tag). Langs de weg staan portalen, die de informatie van deze units opvangen. (...)"

45 "The **Regulation to Prevent and Combat Child Sexual Abuse (Child Sexual Abuse Regulation, or CSAR)**, commonly known as **Chat Control**, is a European Union regulation proposed by the European Commissioner for Home Affairs Ylva Johansson on 11 May 2022." Bron: https://en.wikipedia.org/wiki/Chat_Control

- (3) De AP houdt ten onrechte geen rekening met het risico van grootschalige **datalekken** bij de verwerkers van digitale betaalgegevens (in dit geval: CCV). Er hoeft maar één zo'n lek plaats te vinden en de persoonsgegevens van honderdduizenden of miljoenen mensen liggen op straat, inclusief degenen die voor een bioscoopticket digitaal hebben betaald.

Tallose aanbieders van gegevensverwerkingsdiensten en verwerkingsverantwoordelijken hebben in hun privacyverklaringen opgeschreven dat zij persoonsgegevens met grote zorgvuldigheid behandelen en dat er goede "waarborgen" zijn ingebouwd om die gegevens te beveiligen. Toch lees ik op een website als Security.nl **elke week** over datalekken waarbij grote aantallen persoonsgegevens "op straat komen te liggen", d.w.z. publiek toegankelijk worden via internet. Het kan dan gaan om **gehackte** gegevens (bijv. met gebruikmaking van ransomware), maar ook om door **menselijke fouten** of **systembugs** in complexe software.

Het gaat hierbij ook vaak om gevoelige persoonsgegevens die goed beveiligd zouden moeten worden. In 2025 lekten bijvoorbeeld medische persoonsgegevens van 850.000 Nederlandse vrouwen uit het laboratorium Clinical Diagnostics (eigendom van het multinationale bedrijf Eurofins). Kortom, digitale gegevensverwerking is, juist door de grootschaligheid ervan, in de praktijk uiterst kwetsbaar. Zoals Maxim Februari tijdens de SyRI-rechtszaak (in 2019/2020) al zei: "Wanneer gaan we nu eens erkennen dat datalekken uit digitale systemen geen bug zijn, maar een feature?"⁴⁶

- (4) Voorts houdt de AP ten onrechte geen rekening met het feit dat de door Focus ingeschakelde verwerker van de betalingsgegevens, CCV, sinds vorig jaar (2025) eigendom is van een **buitenlandse partij, Fiserv, die gevestigd is in de Verenigde Staten**, waardoor de "waarborgen" die EU-privacyregelgeving heet te bieden, in de praktijk krachteloos zijn, mede als gevolg van de Amerikaanse CLOUD Act.⁴⁷ Dit is in essentie dezelfde problematiek als die, die momenteel speelt bij de overname van Solvinity, de leverancier van DigiD.⁴⁸

---

46 Uit https://nl.wikipedia.org/wiki/Uitkeringsfraude#Controle_en_straffen: "Op 5 februari 2020 heeft de rechtbank Den Haag uitspraak gedaan in de zaak over het Systeem Risico Indicatie (SyRI). De uitspraak merkt op dat handhaving en fraudebestrijding belangrijk is, maar dat het instrument SyRI in de huidige vorm te weinig waarborgen biedt voor privacybescherming. Specifieke bepalingen over de inzet van SyRI worden onverbindend verklaard. Dit betekent dat SyRI als middel voor handhaving niet kan worden ingezet. SyRI is volgens de rechtbank in strijd met artikel 8 lid 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

47 Uit https://nl.wikipedia.org/wiki/CCV_Group: "De **CCV Group** is een van origine Nederlands bedrijf (...) en is aanbieder van elektronische betaalsystemen. (...) Maart 2025 maakte Fiserv bekend CCV over te nemen."

Uit <https://en.wikipedia.org/wiki/Fiserv>: "**Fiserv, Inc.** is an American multinational financial technology company headquartered in Milwaukee, Wisconsin. The company processes debit and credit card transactions, loyalty programs, loans, electronic bill pay, wires and ACH transfers, check deposits, and ATM transactions on behalf of banking institutions. The company also produces debit and credit cards and point of sale terminals. Customers primarily include companies in the financial services sector, including banks, savings and loan associations, credit unions, securities broker dealers, mortgage, insurance, leasing and finance companies, and retailers. In 2024, 85% of the company's revenues were from the U.S. and Canada, while 15% of revenues were from other countries. (...) Revenue: US\$20.5 billion (2024).

Uit https://en.wikipedia.org/wiki/CLOUD_Act: "The **Clarifying Lawful Overseas Use of Data Act** or **CLOUD Act** (H.R. 4943) is a United States federal law enacted in 2018 by the passing of the Consolidated Appropriations Act, 2018, PL 115–141, Division V. The CLOUD Act primarily amends the Stored Communications Act (SCA) of 1986 to allow federal law enforcement to compel U.S.-based technology companies via warrant or subpoena to provide requested data stored on servers regardless of whether the data are stored in the U.S. or on foreign soil."

48 Zie bijv: <https://privacyfirst.nl/artikelen/coalitie-stapt-naar-de-rechter-vanwege-overname-digid-leverancier/>

3 Gedetailleerde inhoudsopgave van dit beroepschrift

1	Indeling en opzet van dit beroepschrift	2
2	Gronden voor dit beroep	
2.1	Het bestreden besluit voldoet niet aan de opdracht die uw Afdeling heeft gegeven	
2.1.1	De opdracht van uw Afdeling aan de AP: beter motiveren	3
2.1.2	De AP houdt zich niet aan de opdracht van uw Afdeling	4
2.1.3	De AP probeert uw Afdeling te misleiden over de aard v.h. thans bestreden besluit	5
2.2	Interpretatie van een inhoudelijk slecht besluit als een slecht gemotiveerd besluit	6
2.3	Beoordelingskader en relevante omstandigheden zijn niet anders dan in 2019	
2.3.1	Het te hanteren beoordelingskader is niet gewijzigd t.o.v. het BOB in 2019	9
2.3.2	Relevante omstandigheden zijn niet of niet aantoonbaar gewijzigd	9
2.4	De vier kernpunten van dit beroep	10
2.5	Eerste kernpunt: privacy-vriendelijke betaling brengt veiligheid niet in het geding	
2.5.1	De rechtsvraag m.b.t. (on)veiligheid	11
2.5.2	De loze argumenten van de AP waarom door contante betaling de veiligheid in gevaar zou worden gebracht	12
2.5.3	Serieuze toetsing door de RvS (uw Afdeling) is vereist om de rechtmatigheid van het besluit v.d. AP te beoordelen op het punt van veiligheid contante betaling	18
2.5.4	Subjectieve veiligheidsbeleving	21
2.5.5	Het vraagstuk van de locatiegebondenheid van vermeende onveiligheid	24
2.6	Tweede kernpunt: subsidiariteit (contante betaling als privacy-vriendelijk alternatief)	
2.6.1	Contante betaling is een veilig en privacy-vriendelijk alternatief	26
2.6.2	De proportionaliteit van contant geld als veilig alternatief	27
2.7	Derde kernpunt: het doel "(sociale) veiligheid" is niet welbepaald of uitdrukkelijk omschreven	
2.7.1	Een vaag containerbegrip is niet "welbepaald en uitdrukkelijk omschreven"	29
2.7.2	Jurisprudentie van het HvJ-EU over vaststelling doel gegevensverwerking	34
2.7.3	De ongeloofwaardigheid van de door Focus opgevoerde verwerkingsdoelen - en de juridische implicaties daarvan	38
2.8	Vierde kernpunt: rechtstreekse toetsing aan artikel 8 EVRM is vereist	
2.8.1	Een expliciet standpunt over toetsing aan artikel 8 EVRM	41
2.8.2	Drie fundamenteën voor een correct standpunt over toetsing aan artikel 8 EVRM	42
2.8.3	Toetsing van de toepassing van de AVG aan artikel 8 EVRM	46
2.9	Proportionaliteit in relatie tot technische maatregelen en waarborgen	
2.9.1	Aantrekkelijkheid voor machthebbers v.e. subjectief proportionaliteitscriterium	50
2.9.2	Drie proportionaliteitsvragen	51
2.9.3	Vermeende noodzaak voor "disproportionele" maatregelen bij contant geld	51
2.9.4	Vermeende waarborgen bij digitale verwerking van persoonsgegevens	53
3	Gedetailleerde inhoudsopgave van dit beroepschrift	55
4	Verzoeken aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State	56

4 Verzoeken aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (RvS)

Op grond van de in dit beroepschrift aangevoerde redenen, verzoek ik uw Afdeling om het volgende:

- (1) Op grond van de in paragrafen 2.1.2 en 2.2. van dit beroepschrift genoemde redenen, verzoek ik uw Afdeling primair om in komende uitspraak expliciet aan te geven dat u in uw uitspraak d.d. 11 februari 2026 door middel van het constateren van een motiveringsgebrek in het BOB van 27 november 2019 van de AP, **niet** de bedoeling had om, bijvoorbeeld met als doel om de AP als bestuursorgaan te faciliteren, het beginsel te omzeilen van **rechterlijke toetsing ex-tunc**.

Mocht het omzeilen van het ex-tunc-beginsel onverhoopt feitelijk wel de bedoeling van uw Afdeling zijn geweest, dan verzoek ik u subsidiar dat in uw komende uitspraak expliciet te benoemen.

- (2) Op grond van de in paragrafen 2.1.1 t/m 2.1.3 genoemde overwegingen, verzoek ik u om het nieuwe, thans door mij bestreden besluit d.d. 8 april 2026 van de AP expliciet op twee manieren te beoordelen:
  - Ten eerste op basis van uw toetsing of de AP haar **oorspronkelijke besluit** (het BOB van 27 november 2019) met dit nieuwe besluit nu wel goed heeft gemotiveerd.
  - Ten tweede, en separaat daarvan, op basis van uw toetsing of de AP met haar **nieuwe feitenmateriaal en nieuw aangevoerde gronden** in haar **nieuwe besluit** van 8 april 2026 heeft voldaan aan haar wettelijke taak om adequaat te toetsen en beoordelen of Focus Filmtheater als verwerkingsverantwoordelijke met haar reactie in maart 2026 alsnog zou hebben voldaan aan het "aantoonbaarheidsvereiste" zoals vervat in artikel 5, tweede lid AVG.

Op deze manier kan uw Afdeling, als hoogste bestuursrechtelijke rechtscollege, in en door middel van deze concrete zaak meer juridische duidelijkheid scheppen en daarmee een bijdrage leveren aan de **rechtszekerheid van burgers** en de **kenbaarheid van het recht**.

- (3) Op grond van de in paragraaf 2.2 genoemde overwegingen verzoek ik uw Afdeling om, bij uw beoordeling van het nieuwe besluit d.d. 8 april 2026 van de AP, expliciet vast te stellen dat de mogelijkheid om een *ex tunc* door de rechter getoetst besluit opnieuw te motiveren, **niet bedoeld is om tevens nieuw feitenonderzoek in gang te zetten** ter onderbouwing van het besluit.

Tevens verzoek ik u in dit verband om, als het besluit d.d. 8 april 2026 van de AP zelfs na dit nieuwe feitenonderzoek nog steeds niet de vereiste, adequate onderbouwing bevat, dit van uw kant **niet nog een keer te gaan interpreteren** als slechts een motiveringsgebrek, maar om in dat geval te constateren wat voor de hand ligt, namelijk dat het besluit **op inhoudelijke gronden** niet rechtmatig is.

- (4) Op grond van de in paragrafen 2.5.2 en 2.5.3 genoemde overwegingen verzoek ik uw Afdeling om mijn inhoudelijke weerlegging van de argumentatie m.b.t. **het ontbreken van aangetoonde onveiligheid**, zoals ik die naar voren heb gebracht in paragraaf 2.5.2 van dit beroepschrift, dit keer niet te negeren, maar serieus te betrekken in uw beoordeling van de zaak. Is er sprake van een objectieve onontbeerlijkheid voor de gegevensverwerking die de weigering van contante betaling met zich meebrengt, zoals bedoeld door het HvJ-EU?
- (5) Op grond van de in paragraaf 2.5.4 genoemde redenen verzoek ik uw Afdeling primair om, met het oog op een goede procesorde, de argumenten van de AP met betrekking tot vermeende "psychosociale onveiligheid" van contante betaling in uw komende uitspraak **buiten beschouwing te laten**.

Als uw Afdeling zich toch wil uitspreken over het idee van de AP dat er sprake zou zijn van "psychosociale onveiligheid" in relatie tot contante betaling, dan verzoek ik uw Afdeling subsidiar om vast te stellen dat de AP in deze specifieke zaak **geen enkele objectiveerbare grond** heeft aangevoerd voor het ervaren of constateren van "psychosociale" onveiligheid in relatie tot het accepteren van contante betaling door de bioscoop.

- (6) Op grond van de in paragraaf 2.5.5 genoemde redenen verzoek ik uw Afdeling primair om in uw uitspraak aan te geven **het aantonen van een noodzaak of gerechtvaardigd belang** voor gegevensverwerking **op lokaal niveau inmiddels wel nodig acht**.

Als u thans echter nog steeds, net als in uw uitspraak op 10 november 2021, van opvatting bent dat het bij de weigering van contante betaling niet nodig is om de noodzaak daarvoor op **lokaal "detailniveau"** aan te tonen, omdat er volgens u zonder enig bewijs een waterbedeffect kan worden aangenomen, dan verzoek ik u subsidiar om dat in uw komende uitspraak expliciet te vermelden.

Als u van mening bent dat een **"waterbedeffect"** in het geval van bioscopen en horecagelegenheden **niet** bestaat, maar in het geval van bussen **wel**, dan verzoek ik u primair om in uw uitspraak te motiveren waarom dat naar uw mening zo is en op welke feiten uw opvatting is gebaseerd.

Als u dat laatste niet wilt motiveren, dan verzoek ik uw Afdeling subsidiar om in uw uitspraak **expliciet te vermelden** dat u hier helemaal niet over wilt nadenken, en dat de bioscoop als verwerkingsverantwoordelijke, ongeacht artikel 5.2 AVG, geen concreet, lokaal veiligheidsrisico hoeft aan te tonen, en dat de AP als bestuursorgaan ook niet hoeft te toetsen of er aan artikel 5.2 AVG is voldaan, en dat de noodzaak voor een geografisch onbeperkte weigering van contante betaling en een afgedwongen verwerking van persoonsgegevens simpelweg wat uw Afdeling betreft zonder bewijsvoering kan worden aangenomen. Bijvoorbeeld omdat dit een in bestuurlijke kringen breed gedragen wens is.

- (7) Op grond van de in paragraaf 2.7.1 genoemde redenen verzoek ik uw Afdeling om uw opvatting over (de toepassing van) het in artikel 5.1.b AVG opgenomen criterium van "**welbepaaldheid en uitdrukkelijke omschrevenheid**" te heroverwegen, en in uw komende uitspraak expliciet aan te geven dat een containerbegrip van één of twee woorden, zoals bijvoorbeeld "(sociale) veiligheid", **niet** voldoet als een "welbepaald en uitdrukkelijk omschreven" (definitie van een) doel van gegevensverwerking in de onderhavige zaak.
- (8) Op grond van de in paragrafen 2.7.2 en 2.7.3 genoemde redenen verzoek ik uw Afdeling om vast te stellen dat er, alleen al vanwege het **ontbreken van aangetoonde, geloofwaardige verwerkingsdoelen**, bij de gegevensverwerking niet is voldaan aan het vereiste van artikel 5.2 AVG, en dat Focus derhalve in overtreding is.

Ik verzoek uw Afdeling in dit verband echter tevens om dit **niet** aan te grijpen als uitvlucht om "niet meer toe te komen" aan de toetsing van het besluit van de AP indien het hypothetische doel van "(sociale) veiligheid" van toepassing zou zijn. Gezien het **maatschappelijke belang** en de **precedentwerking** van deze zaak, en gezien de maatschappelijke wenselijkheid van het **beëindigen van het reeds acht jaar durende juridische limbo** dat de AP als toezichthouder heeft gecreëerd, verzoek ik uw Afdeling om u daarnaast ook uit te spreken over de implicaties **als** het hypothetische doel "(sociale) veiligheid" in overeenstemming met de werkelijkheid **zou zijn**.

- (9) Op grond van de in paragraaf 2.8 genoemde redenen verzoek ik uw afdeling om in uw komende uitspraak alsnog vast te stellen:
- dat **artikel 8, tweede lid EVRM** in het geval van persoonsgegevensverwerking zonder vrijwillige toestemming van de betrokkene, een "noodzaak in een democratische samenleving" vereist;
  - dat een Nederlands, privaatrechtelijk contract, hoe geldig het ook is volgens het Nederlands burgerlijk recht, op zichzelf géén bewijs vormt dat er van een dergelijke noodzaak sprake is;
  - dat een Nederlands, privaatrechtelijk contract als dat niet vrijwillig is aangegaan omdat het met overmacht is opgelegd, bijvoorbeeld in de vorm van algemene voorwaarden, derhalve op zichzelf geen wettelijke grondslag ex artikel 6.1.b AVG oplevert, indien dat artikel in overeenstemming met artikel 8 EVRM wordt geïnterpreteerd;
  - dat de in paragraaf 2.7.2 van dit beroepschrift genoemde jurisprudentie van het HvJ-EU inzake "**objectieve onontbeerlijkheid**" er eveneens op wijst dat een contract met formele geldigheid op grond van het Nederlandse burgerlijk recht, op zichzelf niet voldoende is om een wettelijke grondslag op te leveren in de zin van art. 6.1.b;
  - dat er bij een toetsing of er een wettelijke grondslag ex art. 6.1.b AVG voorhanden is, alleen al om deze redenen niet kan worden volstaan met een toetsing aan louter de tekst van de AVG of het EU-Handvest, maar dat dit, in het licht van het aantoonbaarheidsvereiste ex art. 5.2 AVG, ook een **rechtstreekse toetsing** vereist aan het **noodzakelijkheids criterium zoals dat wordt genoemd in artikel 8 , tweede lid van het EVRM**.

- (10) Op grond van de in paragraaf 2.9 van dit beroepschrift genoemde redenen verzoek ik uw Afdeling om in uw komende uitspraak vast te stellen dat Focus, anders dan artikel 5.2 AVG vereist, niet heeft aangetoond dat de verwerking van digitale betalingsgegevens door de firma CCV gepaard gaat met sterke "**waarborgen**" dat de gegevens veilig zijn, en dat alleen al om die reden het dwingen van burgers tot het laten verwerken van hun gegevens door CCV **niet** proportioneel is.
- (11) Op grond van alle in dit beroepschrift en in de overige voor dit beroep relevante stukken genoemde redenen verzoek uw Afdeling om het **besluit van 8 april 2026 te vernietigen** en de AP op te dragen een nieuw besluit te nemen waarin wordt geconstateerd en meegedeeld dat:
- Focus Filmtheater als verwerkingsverantwoordelijke nog steeds niet heeft aangetoond dat de acceptatie van contante betaling in de bioscoop en de bijbehorende horeca de veiligheid van bioscoopmedewerkers of anderen in gevaar zou brengen, waardoor er nog steeds niet voldaan is aan het aantoonbaarheidsvereiste in artikel 5.2 AVG;
  - Focus Filmtheater als verwerkingsverantwoordelijke nog steeds niet heeft aangetoond dat er geen goed, proportioneel alternatief zou zijn voor de weigering van contante betaling, bijvoorbeeld in de vorm van acceptatie van contante betaling in combinatie met de aanschaf van een afstortkluisje met tijdslot (zoals in winkels en supermarkten gebruikelijk is) en desgewenst het installeren van een loket (eventueel met schuiflaatje voor geld en tickets);
  - Focus Filmtheater om die redenen in overtreding is van de AVG;
  - uw Afdeling aan de AP opdraagt om effectieve handhavingsmaatregelen te treffen om de overtreding te beëindigen, waarbij de AP als bestuursorgaan weliswaar beleidsvrijheid heeft, maar niet de vrijheid om in strijd met de wet effectieve handhaving van de AVG achterwege te laten;
  - uw Afdeling aan de AP in overweging geeft om, ter handhaving van de AVG, in dit geval aan Focus Filmtheater een last onder dwangsom op te leggen.

De AP had ook acht jaar geleden, in 2018, de overtreding kunnen constateren en handhavend kunnen optreden. Dat had veel maatschappelijke verwarring kunnen voorkomen en het maatschappelijk draagvlak voor privacy-vriendelijke betaalwijzen kunnen beschermen. We zullen maar zeggen: beter laat dan nooit.

Met vriendelijke groet,

Michiel Jonker

Bijlagen:

1. Bestreden besluit d.d. 8 april 2026 van de AP
2. Zienswijze Jonker d.d. 14 maart 2026 n.a.v. reactie d.d. 5(?) maart 2026 van de bioscoop op de uitspraak van uw Afdeling.
3. Standpuntbepaling Jonker ten aanzien van uitspraak RvS d.d. 11 februari 2026 (*Rechtspraak als "the noise of time"?* - tevens raadpleegbaar en downloadbaar via: <https://privacyfirst.nl/wp-content/uploads/2026-02-19-Rechtspraak-noise-of-time.pdf>)